

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2To/13/2024
Identifikačné číslo spisu:	9519100210
Dátum vydania rozhodnutia:	08.04.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Paluda
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:9519100210.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudkýň JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Beáty Javorkovej v trestnej veci obžalovaných Ing. C. D. a spol. pre obzvlášť závažný zločin zneužitia právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a), ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona a iné, na verejnom zasadnutí konanom 8. apríla 2025 v Bratislave, o odvolaniach obžalovaného Ing. C. D. a obžalovaného Q. N., proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu z 5. septembra 2024, sp. zn. PK-2T/27/2019, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného Ing. C. D. a odvolanie obžalovaného Q. N. zamietla.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred súdom I. stupňa

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu z 5. septembra 2024, sp. zn. PK-2T/27/2019 (ďalej aj „súd prvého stupňa“ alebo „prvostupňový súd“), bol obžalovaný Ing. C. D. uznaný za vinného v bode 1) z časti dokonaného a z časti nedokonaného v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona v znení zákona č. 40/2024 Z. z., zákona č. 47/2024 Z. z., zákona č. 214/2024 Z. z. a Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. 215/2024 Z. z., účinného od 6. augusta 2024 (ďalej len „Trestný zákon“) zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. a) a ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona a obžalovaní Ing. C. D., Mgr. K. J. a Q. N. boli uznaní za vinných v bode 2) v jednočinnom súbehu spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona v znení zákona č. 40/2024 Z. z., zákona č. 47/2024 Z. z., zákona č. 214/2024 Z. z. a Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. 215/2024 Z. z., účinného od 6. augusta 2024 (ďalej len „Trestný zákon“), z časti dokonaného, z časti nedokonaného v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona prečinu neoprávneného prístupu do počítačového systému podľa § 247 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona a z časti dokonaného, z časti nedokonaného v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona prečinu neoprávneného zásahu do počítačového údajov podľa § 247b ods. 1, ods. 2

písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

v presne nezistenej dobe od roku 2009 najneskôr 9. septembra 2010 na stretnutí v Trebišove s osobami v procesnom postavení svedkov v tomto konaní, a to JUDr. K. P. a osobou T. K., obžalovaný Q. N. nadviazal spoluprácu v oblasti drevovýroba s JUDr. P., v rámci ktorej bol uzrozumený so zabezpečovaním listín súvisiacich s medzinárodnou výmenou informácií o oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu podľa zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty u obchodných spoločností N. No.1 s. r. o. I., v ktorej bol jedným zo spoločníkov a konateľov, a T. T. P., s. r. o. D., v ktorej bol konateľom JUDr. K. P., a to prostredníctvom spriazneného zamestnanca daňového orgánu, pričom podľa dohody, tohto zamestnanca mal sprostredkovať a kontaktovať na Daňovom riaditeľstve Slovenskej republiky v Banskej Bystrici obžalovaný Mgr. K. J.;

v súvislosti s týmto zámerom už bola vytvorená sieť obchodných spoločností so sídlom v Slovenskej republike - E., spol. s r.o. D., K. T., s. r. o. J., I. N. I., s. r. o. N., H., s. r. o. N., E. T. Z., s. r. o. D.; so sídlom v Českej republike - I. I., s. r. o. N. X, H. L. s. r. o. N. - R. K., N. D. s. r. o. N. X, O. X. s. r. o. C. K., a so sídlom v Maďarskej republike - B. Kft. C., K. Z. T. Kft. K. a ďalšie spoločnosti, z ktorých profitovali osoby označené menami s iniciálami O..P. a O.. F., s využitím ktorej bola zabezpečená preprava tovaru označeného masívna dubová podlaha z tuzemska do iného členského štátu s oslobodením od dane z pridanej hodnoty a z územia iného členského štátu, a i prostredníctvom fiktívneho obchodu s obchodnou spoločnosťou z tretieho štátu bol rovnaký tovar opätovne prepravený na územie Slovenskej republiky, pričom v záujme dosahovania ziskov z neoprávnene uplatnených nárokov na vrátenie nadmerného odpočtu DPH spoločnosť T. T. P., s. r. o. Bratislava vystavovala k týmto obchodom fiktívne účtovné doklady;

obžalovaný Q. N. 26. apríla 2010 na Daňovom úrade v Sobranciach podal daňové priznanie za zdaňovacie obdobie mesiac marec 2010 za spoločnosť N. R..X s. r. o. Sobrance, ako platiteľa dane z pridanej hodnoty, v ktorom uplatnil nárok na vrátenie nadmerného odpočtu vo výške 398.400,10 Eur za dodanie tovaru označeného masívne dubové podlahy s oslobodením od dane podľa § 43 zákona č. 222/2004 Z. z. obchodným spoločnostiam I. I., s. r. o. N. X a H. L. s. r. o. N. - R. K., a po tom ako Daňový úrad Sobrance 6. septembra 2010 poslal na oddelenie medzinárodnej administratívnej spolupráce (ďalej oddelenie „MAS“) Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky, na ktorom v tom čase zastával pozíciu vedúceho oddelenia obžalovaný Ing. C. D., dve žiadosti o overenie uvedených transakcií spoločnosti N. R..X, s. r. o. so zahraničným daňovým subjektom, deklarovaných v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie mesiac marec 2010, tieto boli vedúcim oddelenia MAS pridelené na vybavenie zamestnankyni PhDr. K. Š., ktorá tieto žiadosti s číslom I/621/15144-96414/Ška a I/621/15143-96414/Ška 10. septembra 2010 odoslala na preverenie orgánom finančnej správy Českej republiky;

následne obžalovaný Q. N. v presne nezistenej dobe najneskôr 19. januára 2011, z dôvodu potreby finančných prostriedkov z uplatneného nároku na nadmerný odpočet z uvedených obchodných transakcií deklarovaných v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie mesiac marec 2010, vyzval obžalovaného Mgr. K. J., aby zabezpečil pre Daňový úrad Sobrance odpovede na žiadosti správcu dane o overenie uvedených transakcií spoločnosti N. R..X s. r. o. so zahraničným daňovým subjektom I. I., s. r. o. a H. L. s. r. o.;

na základe toho obžalovaný Mgr. K. J. najneskôr 19. januára 2011 oslovil obžalovaného Ing. C. D., od 1. októbra 2010 zamestnaného ako metodik na oddelení MAS na Daňovom riaditeľstve SR v Banskej Bystrici za účelom zabezpečenia odpovedí predstierajúcich vybavenie žiadosti správcu dane o overenie uvedených transakcií spoločnosti N. R..X s. r. o. so zahraničným daňovým subjektom, deklarovaných v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie mesiac marec 2010, a ich odoslania správcovi dane tak, aby tieto neobsahovali skutočnosti, ktoré by v prebiehajúcich daňových konaniach mali za následok neuznanie oprávnenosti nároku na nadmerný odpočet uplatneného daňovým subjektom N. R..X s. r. o. za mesiac marec 2010, teda aby obsahovali iba skutočnosti potvrdzujúce uskutočnenie zdaniteľného plnenia, čím by bol vytvorený predpoklad oprávneného uplatnenia nadmerného odpočtu DPH; pritom obžalovaný Mgr. J. poskytol obžalovanému Ing. D. informácie potrebné na vyhotovenie týchto odpovedí, ktoré prijal od obžalovaného Q. N.;

potom obžalovaný Ing. C. D. v tom čase vo funkcii štátneho radcu zamestnaného na pozícii metodik na oddelení medzinárodnej administratívnej spolupráce (ďalej „MAS“) Daňového riaditeľstva Slovenskej

republiky v rozpore s ustanovením § 61 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého štátny zamestnanec nesmie vykonávať činnosť, ktorá je nedôstojná z hľadiska vykonávania štátnej služby, v kancelárii na svojom pracovisku na ulici Q. XX v D. D. na počítači po prihlásení sa zo svojej IP adresy XX.X.XXXXX a pod kontom vedúceho oddelenia MAS Mgr. C.W. Š. v informačnom systéme daňovej správy VIES a v jeho aplikácii L3

- dňa 19. januára 2011 v čase 14:10:39 - 14:11:21 hod. pod číslom I/621/15143-6809/Ska vytvoril elektronický formulár SCAC 2004, v ktorom uviedol nepravdivé údaje potvrdzujúce transakcie medzi spoločnosťou N. R..X I. s. r. o. a spoločnosťou I. I. s. r. o. N. X v hodnote 342.555 Eur a následne takto sfalšovanú správu, predstierajúc, že sa jedná o pravú odpoveď finančnej správy Českej republiky, toho istého dňa o 14:22 hod. elektronickou poštou zaslal na Daňový úrad Sobrance,

- dňa 4. februára 2011 v čase 16:10:33 - 16:11:40 hod. pod číslom I/621/15144-13914/Ska vytvoril elektronický formulár SCAC 2004, v ktorom uviedol nepravdivé údaje potvrdzujúce transakcie medzi spoločnosťou N. R..X s. r. o. I. a spoločnosťou H. L. s. r. o. Praha - Nové Mesto v hodnote 1.841.122 Eur a následne takto sfalšovanú správu, predstierajúc, že sa jedná o pravú odpoveď finančnej správy Českej republiky, toho istého dňa o 16:38 hod. elektronickou poštou zaslal na Daňový úrad Sobrance,

a to v oboch prípadoch so zámerom, aby tieto listiny boli použité ako dôkaz v daňovom konaní vedenom na Daňovom úrade Košice pod číslom: 9810401/1/615612/2012/Pal v súvislosti s vykonávaním daňovej kontroly na zistenie oprávnenosti uplatneného nadmerného odpočtu DPH spoločnosťou N. R..X s. r. o. I. vo výške 398.400,10 Eur v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie mesiaca marec 2010, potvrdzujúci uskutočnenie uvedených obchodných transakcií daňovým subjektom N. R..X s. r. o. I., ktorý mal byť získaný od príslušného finančného úradu Českej republiky na základe dvoch žiadostí správcu dane o medzinárodnú výmenu informácií;

následne, na základe odpovedí orgánov finančnej správy Českej republiky na predmetné medzinárodné dožiadanie, ktoré boli Daňovému riaditeľstvu SR doručené 7. februára 2011 a 9. mája 2011, správca dane posúdil tieto obchodné operácie spoločnosti N. R..X s. r. o. Sobrance so zahraničným daňovým subjektom I. I., s. r. o. N. X a H. L. s. r. o. N. - R. K., ktoré boli deklarované v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie mesiac marec 2010, ako operácie nesledujúce ekonomický účel a vykonané s cieľom získania daňovej výhody, a nevyplatil uplatnený nárok na nadmerný odpočet DPH vo výške 398.400,10 Eur.“

Špecializovaný trestný súd uložil obžalovanému Ing. C. D. podľa § 326 ods. 3 Trestného zákona, s prihliadnutím na § 36 písm. j), § 36 písm. p), § 37 písm. h), § 38 ods. 2, § 39 ods. 2 písm. a), § 39 ods. 3 písm. d), § 33a ods. 3, § 34 ods. 4, ods. 5 písm. a), písm. c) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere štyri roky.

Podľa § 51 ods. 1 za podmienok § 49 ods. 1 Trestného zákona trest odňatia slobody podmienene odložil a zároveň uložil probačný dohľad nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe, ktorú podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona ustanovil na štyri roky.

Podľa § 56 ods. 1 s prihliadnutím na § 57 ods. 1 Trestného zákona prvostupňový súd uložil obžalovanému peňažný trest vo výške 15 000 Eur a podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon tohto trestu mohol byť úmyselne zmarený ustanovil obžalovanému náhradný trest odňatia slobody vo výmere jeden rok.

Špecializovaný trestný súd uložil obžalovanému Mgr. K. J. podľa § 247b ods. 2 Trestného zákona, s prihliadnutím na § 36 písm. j), § 36 písm. p), § 37 písm. h) § 38 ods. 2, § 33a ods. 3, § 34 ods. 4, ods. 5 písm. a) a písm. c) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere tri roky.

Podľa § 51 ods. 1 za podmienok § 49 ods. 1 Trestného zákona trest odňatia slobody podmienene odložil a zároveň uložil probačný dohľad nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe, ktorú podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona ustanovil na tri roky.

Podľa § 56 ods. 1 s prihliadnutím na § 57 ods. 1 Trestného zákona prvostupňový súd uložil obžalovanému peňažný trest vo výške 10 000 Eur a podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že

by výkon tohto trestu mohol byť úmyselne zmarený ustanovil obžalovanému náhradný trest odňatia slobody vo výmere desať mesiacov.

Špecializovaný trestný súd uložil obžalovanému Q. N. podľa § 247b ods. 2 Trestného zákona s prihliadnutím na § 36 písm. j), § 36 písm. p) § 37 písm. h) § 38 ods. 2, § 33a ods. 3 § 34 ods. 4, ods. 5 písm. a) a písm. c) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere tri roky.

Podľa § 51 ods. 1 za podmienok § 49 ods. 1 Trestného zákona trest odňatia slobody podmienene odložil a zároveň uložil probačný dohľad nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe, ktorú podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona ustanovil na tri roky.

Podľa § 56 ods. 1 s prihliadnutím na § 57 ods.1 Trestného zákona prvostupňový súd uložil obžalovanému peňažný trest vo výške 10 000 Eur a podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon tohto trestu mohol byť úmyselne zmarený ustanovil obžalovanému náhradný trest odňatia slobody vo výmere desať mesiacov.

Špecializovaný trestný súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že „obžalovaný C. D. 19. januára 2011 a 4. februára 2011 v čase výkonu funkcie štátneho radcu zamestnaného na pozícii metodik na oddelení medzinárodnej administratívnej spolupráce (ďalej „MAS“) Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky konal v rozpore s ustanovením § 61 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého štátny zamestnanec nesmie vykonávať činnosť, ktorá je nedôstojná z hľadiska vykonávania štátnej služby, v kancelárii na svojom pracovisku na ulici Q. XX v D. D. na počítači po prihlásení sa zo svojej IP adresy XX.X.XXXXX a pod kontom vedúceho oddelenia MAS Mgr. C. Š. v informačnom systéme daňovej správy VIES a v jeho aplikácii L3 vytvoril elektronické formuláre SCAC 2004, v ktorých uviedol nepravdivé údaje potvrdzujúce transakcie medzi spoločnosťou N. R..X I. s. r. o. a spoločnosťou I. I. s. r. o. N.W. X v hodnote 342.555 Eur a medzi spoločnosťou N. R..X s. r. o. I. a spoločnosťou H. L. s. r. o. N. - R. K. v hodnote 1 841 122 Eur a následne tieto správy s úmyslom, aby sa považovali za autentické (pravé) správy finančného orgánu Českej republiky zaslal elektronickou poštou na Daňový úrad Sobrance. V oboch prípadoch takto konal so zámerom, aby tieto listiny boli použité ako dôkaz v daňovom konaní vedenom na Daňovom úrade Košice pod číslom: 9810401/1/615612/2012/Pal v súvislosti s vykonávaním daňovej kontroly na zistenie oprávnenosti uplatneného nadmerného odpočtu DPH spoločnosťou N. R..X s. r. o. I. vo výške 398 400,10 Eur v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie mesiaca marec 2010.

Odoslanie týchto správ z IP adresy počítača zamestnanca obžalovaného D. je dokázané informáciami z logov, ktoré poskytlo Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky (č. l. 4058-4059 zv. 11 spisu) a e-mailovými správami (č. l. 4060-4061 zv. 11 spisu), ktoré boli adresované riaditeľovi Daňového úradu Sobrance Ing. C. a odoslané z adresy Mgr. Š. 19. januára 2011 o 2:22 hod. a 4. februára 2011 o 16:38 hod. Tieto správy boli Ing. C. 24. januára 2011 a 4. februára 2011 odoslané JUDr. H., ktorá v rámci plnenia pracovných úloh na príslušnom daňovom úrade vybavovala i agendu súvisiacu s overovaním uskutočnenia predmetných obchodných transakcií počas prebiehajúcej daňovej kontroly. Uvedené skutočnosti podporujú dôkazy vyplývajúce zo svedeckých výpovedí JUDr. O. H., PhDr. K. Š. a Mgr. C. Š., i z protokolu Daňového úradu Košice o výkone daňovej kontroly DPH u daňového subjektu N. R..X s. r. o. za zdaňovacie obdobie marec 2010 (č. l. 869-876 zv. 3, č. l. 2529-2539 zv. 7 spisu).

Obžalovaný D. pôsobil v štátnozamestnaneckom pomere na Daňovom riaditeľstve Slovenskej republiky od roku 2002, o čom svedčia listinné dôkazy o vzniku a trvaní jeho štátnozamestnaneckého pomeru na tomto úrade, v inkriminovanom čase od 1. novembra 2009 do 1. októbra 2010 na funkcii vedúceho oddelenia MAS, v ktorej ho nahradil svedok Š. a následne na pozícii metodik (č. l. 4133-4145 zv. 11 spisu). Z uvedeného vyplýva, že mal dostatočne dlhú prax s prácou so súborom dát v príslušnom programovom systéme VIES a jeho aplikácii L3, v ktorej sa spracovávali prijaté a odoslané žiadosti na formulári SCAC na výmenu informácií súvisiacich s nepriamymi daňami medzi príslušnými orgánmi daňovej správy v rôznych štátoch, pritom pôsobil na pozícii metodika, ktorého činnosť spočívala vo vybavovaní tejto agendy. Odborná skúsenosť obžalovaného v danej oblasti je overená dôkazom jeho výpoveďou i výpoveďou ďalších zamestnancov oddelenia MAS, ktorí boli vypočutí ako svedkovia (PhDr. Š., PhDr. Z., D. - H., Ing. J., Mgr. Š.).

Na základe týchto zistení súd nemal pochybnosť o tom, že v čase vytvorenia predmetných neautentických správ obžalovaný D. mal prístup k nosiču informácií obsahujúcich žiadosti Daňového úradu Sobrance, ktoré boli doručené na Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky na formulári SCAC 6. septembra 2010, vedel pracovať s dátami v systéme VIES a jeho aplikácii L3 a mal oprávnenie i na používanie e-mailu CCN, prostredníctvom ktorého sa elektronicky posielali a prijímali žiadosti súvisiace s medzinárodnou výmenou informácií. Obžalovaný sa oboznámil i s obsahom žiadosti Daňového úradu Sobrance súvisiacej s predmetnými obchodmi spoločnosti N. R..X s. r. o., a to najneskôr v čase, keď vo funkcii vedúceho oddelenia MAS rozhodol o pridelení žiadostí na vybavenie podriadenej zamestnankyni MAS Mgr. Š., ktorá o doplnení týchto žiadostí vedených pod č. 714/320/9143/2010/Hir; A1-CZ27459403, A2-A4 H. L. s. r. o. N. X a č. 714/320/9144/2010/Hir A1-CZ28590384, A2-A4-I. I. s. r. o. N. X, dňa 9. septembra 2010 komunikovala s odosielateľkou JUDr. H.. Dôkaz o tom vyplýva z e-mailovej komunikácie (č. 1.837-838 zv. 3 spisu).

Ako nevierohodné súd hodnotil tvrdenia obžalovaného D. o tom, že nepoznal prístupové heslá ku kontám ostatných zamestnancov opätovne vychádzajúc z dôkazov svedeckými výpoveďami zamestnancov oddelenia MAS, ktorí zhodne uviedli, že prístupové heslo zamestnankyne bolo vyvesené na nástenke v jej kancelárii, do ktorej mal voľný prístup každý zamestnanec (kľúče od kancelárii boli voľne dostupné v zasadačke), a to z dôvodu dennej potreby overovania identifikačných čísel podnikateľských subjektov i v čase jej neprítomnosti. Prístupové heslo ku kontu vedúceho oddelenia MAS bolo známe zamestnancom MAS z dôvodu, že si sami namiesto vedúceho schvaľovali žiadosti o medzinárodnú výmenu informácií.

Daný stav na oddelení MAS, ktorý pretrvával od doby, keď bol obžalovaný D. vedúcim tohto oddelenia rozhodne nesvedčí na prospech obhajoby obžalovaného. Skôr naopak, vedie súd k presvedčeniu, že daný stav spojený s porušovaním elementárnych zásad objektivej a administratívnej bezpečnosti na pracovisku vytváral vhodné podmienky na páchanie trestnej činnosti, ktorá sa obžalovaným kladie za vinu. Obžalovaný D. si nepochybne bol vedomý toho, čo napokon i v rámci svojej obhajoby prezentoval, že takto vytvorený stav netransparentnosti na pracovisku oddelenia MAS prinajmenšom sťažuje zistenie, objasnenie i dokázanie ním páchanej trestnej činnosti.

Dôkaz mesačným výkazom zamestnanca Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky 2/2011 potvrdzuje, že 4. februára 2011 nie je zaznamenaná evidencia prítomnosti obžalovaného D. na pracovisku. V kontexte ďalších vykonaných dôkazov súd dospel k záveru, že i v tento deň v inkriminovanom čase sa obžalovaný nachádzal na svojom pracovisku. Túto skutočnosť potvrdzuje priamy dôkaz svedeckou výpoveďou Mgr. Š., ktorý uviedol, že v danom čase obžalovaný priniesol na pracovisko fľašu zo služobnej cesty.

Z dôkazov potvrdzujúcich vykonanie tejto služobnej cesty (č. 1. 4110-4118 spisu - cestovný príkaz a vyúčtovanie) vyplýva, že služobná cesta bola ukončená v Banskej Bystrici 4. februára 2011 o 7:55 hod., avšak dôkaz výpoveďou svedkyne Ing. D., ktorá sa s obžalovaným D. na tejto služobnej ceste zúčastnila, potvrdzuje, že do miest svojich bydlísk pricestovali v skorších ranných hodinách. Svedkyňa uviedla, že do Zvolena prišla o 03:30 hod.

Podľa úvahy súdu založenej na takto zistených skutočnostiach obžalovaný D. mal časový priestor na to, aby prišiel na svoje pracovisko nielen v odpoľudňajších hodinách, ale i v skorých ranných hodinách, pritom nebola zistená žiadna skutočnosť, ktorá by odôvodňovala zapnutie počítača v kancelárii obžalovaného D. inou osobou, než samotným obžalovaným. Zo svedeckých výpovedí ostatných zamestnancov oddelenia MAS nevyplyvala ich potreba pracovať na počítači obžalovaného, poukazujúc pritom na vyjadrenia týchto svedkov o potrebe pracovať na počítači iného zamestnanca oddelenia, konkrétne na počítači svedkyne PhDr. Š. v čase jej neprítomnosti na pracovisku v súvislosti s overovaním identifikačných čísel podnikateľských subjektov.

Z dôkazu informáciami z logov v správe Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky (č. 1. 4058-4059) je zrejmé, že v databáze je záznam len o konte pracovníka, ktorý odpoveď modifikoval ako posledný. Preto neobstojí obhajoba obžalovaného D., že mohlo dôjsť k predchádzajúcej modifikácii pod kontom iného užívateľa. Z tohto dôkazu jednoznačne vyplýva, že posledná zmena bola vykonaná pod kontom Š. z IP adresy PC obžalovaného D..

Dňa 19. januára 2011 bola zmena vykonaná a neautentická odpoveď zaslaná Daňovému úradu Sobrance v čase od 14:19:54 hod. (podľa dôkazu informáciami z logov); konkrétne v čase o 14:22 hod. bola správa s textom potvrdzujúcim odoslanie poslaná riaditeľovi Daňového úradu Ing. C., o čom svedčí e-

mail (č. l. 4060 spisu). Dôkaz mesačným výkazom zamestnanca 1/2011 potvrdzuje, že v tom čase sa obžalovaný D. nachádzal na svojom pracovisku. Odchod z práce je evidovaný o 16:04 hod (č. l. 796 spisu).

Dňa 4. februára 2011 bola zmena vykonaná a neautentická odpoveď zaslaná Daňovému úradu Sobrance v čase od 16:36:33 hod. (podľa dôkazu informáciami z logov); konkrétne v čase o 16:38 hod. bola správa s textom potvrdzujúcim odoslanie poslaná riaditeľovi tohto Daňového úradu Ing. C..

Obžalovaní J. a N. popierajú akúkoľvek účasť na tomto konaní. Obžalovaný N. sa obhajuje tým, že si pozmeňovanie, alebo falšovanie správy z medzinárodnej výmeny daňových informácií u obžalovaného J. neobjednal. Obžalovaný J. sa obhajuje tvrdením, že s obžalovaným D. nikdy pracovné záležitosti neriešil, a ani nevedel o jeho pracovnom zaradení.

Obhajobu obžalovaných D., J. a N. jednoznačne vyvracajú dôkazy záznamom telekomunikačnej prevádzky z telefónnej stanice č. XXX XXX XXX XXX registrovanej na N. R..X, s. r. o., Q. N. s účastníkom č. XXX XXX XXX XXX obžalovaným J., najmä s prihladením na telefonáty:

dňa 20. januára 1 o 15:31 hod. obžalovaný J. zisťuje u obžalovaného N., či je to v poriadku, aby to zistil, lebo mu človek odchádza preč (č. l. 2274 spisu),

dňa 20. januára 2011 o 15:31 hod. po telefonáte s obžalovaným J. volá obžalovaný N. Ing. C.Á. a pýta sa, či neprišla pošta; Ing. C. potvrdzuje, že včera prišlo a je to v poriadku (č. l. 2275 spisu),

dňa 7. februára 2011 o 07:35 hod. sa obžalovaný N. pýta Ing. C. v SMS „Dosla?“ a o 07:42 hod. Ing. C. odpovedá: „Došla“. (č. l. 2318, 2319 spisu).

V súhrne s ostatnými dôkazmi je týmito skutočnosťami potvrdený záver, že obžalovaný J. i obžalovaný N. v inkriminovanú dobu dostali informáciu o odoslaní správ Daňovému úradu Sobrance. Berúc do úvahy vzťahové línie N. -J. -D. a dôkazmi potvrdené ich vzájomné osobné i telefonické kontakty, čo potvrdzuje dôkaz výpoveďou obžalovaných, svedka H. i svedka K., jednoznačne obžalovaný J. uvedenú informáciu mohol získať a nepochybne získal od obžalovaného D..

Pokiaľ obžalovaný D. vnáša pochybnosť o tom, či telefón s číslom 0911 560 170 v tom čase používal on, pritom argumentuje, že s obžalovaným J. mohol telefonovať jeho syn, z čoho vyplýva obhajobná námietka smerujúca k spochybneniu obsahu telefonátov s odklonom od okolností tvoriacich podstatu skutku, treba vziať do úvahy, že podľa údajov o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke od spoločnosti Slovak Telecom, a. s. (č. l. 2013 zv. 5 spisu) v úzkej časovej nadväznosti po odoslaní správy na Daňový úrad Sobrance 4. februára 2011 o 16:38 hod., dňa 4. februára 2011 o 16:39:46 hod. sa uskutočnil telefonát od volajúceho č. XXXX XXX XXX volanému XXX XXX XXX XXX, čo svedčí o tom, že obžalovaný D. informoval obžalovaného J. o odoslaní inkriminovanej správy Daňový úrad Sobrance. Tomuto telefonátu v ten istý deň o 11:58:47 hod. predchádzal telefonát, pri ktorom bol volajúcim J. a volaným D.. Záznam telekomunikačnej prevádzky zo 4. februára 2011 o 12:02 hod., kedy J. informuje volaného N., že to robí, dá mu vedieť keď to odíde a že dneska by to malo ešte byť, vylučuje akúkoľvek pochybnosť o tom, že obžalovaní J. a D. komunikovali práve o predmetnej fiktívnej správe.

Takto zistené skutočnosti umožnili súdu dospieť k presvedčivému záveru, že obžalovaný N., po tom ako mal problém s vyplatením finančných prostriedkov z uplatneného nároku na odpočet za mesiac marec 2010 využil vzájomný kontakt obžalovaného J. na obžalovaného D., o ktorom vedel, že je zamestnanec na Daňovom úrade Slovenskej republiky, o čom svedčí i výpoveď svedka P.. Prostredníctvom J. si zabezpečil fiktívne odpovede na žiadosti kontrolného daňového úradu. Tieto listiny vzhľadom na ich pôvodcu i obsahové náležitosti boli spôsobilé na preukázanie splnenia podmienok na vyplatenie ním uplatnenej sumy odpočtu DPH v daňovom priznaní za mesiac marec 2010, ktoré podal 26. apríla 2010.

Obžalovaný Q. N. v dobe činu v rámci obchodnej spoločnosti N. R..X s. r. o. so sídlom v Sobranciach v postavení spoločníka a konateľa tejto obchodnej spoločnosti vykonával podnikateľskú činnosť, ktorá mala povahu zdaniteľného plnenia, u ktorého bola uplatňovaná daň na vstupe podľa zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení účinnom do 30. novembra 2011 (ďalej zákon č. 222/2004 Z. z.).

Organizovanosť karuselových obchodov medzi zainteresovanými firmami je potvrdená i výpoveďou svedka C., ktorý vo firmách na území Maďarska zabezpečoval prepravné doklady (pečiatkoval CMR). Faktúry k tomu vystavovali konatelia ukrajinského pôvodu, pritom svedok K. H., ktorý úzko spolupracoval s JUDr. P., mal prístup k účtom týchto maďarských spoločností i k dokumentácií týkajúcej sa drevených podláh, včítane dokumentácie spoločnosti H. L., s. r. o. I. N. I., s. r. o., H., s. r. o. Podľa zistení z výpovede svedka Mgr. C. o platbách prebiehajúcich cez účet rozhodoval K.; K. H.

zabezpečoval vyplácanie ostatných zainteresovaných subjektov a podpisoval rámcové zmluvy na dodávky plávajúcích podláh a materiálu, a to i so spoločnosťou H. L. s. r. o., čo potvrdil i svedok H. Dôkaz touto svedeckou výpoveďou zapadá do mozaiky početných dôkazov svedčiacich o vystavovaní fiktívnych faktúr za dodanie tovaru spoločnosťou N. R..X s. r. o. Svedok H. usvedčuje obž. N. z vývozu tovaru do Českej republiky len „účtovne“.

Dôkazy výpoveďami svedkov a listinné dôkazy o obchodnej činnosti zainteresovaných spoločností potvrdzujú, že tovar označený ako masívne dubové podlahy bol dodávaný do Českej republiky v stave, ktorý kvalitatívne nezodpovedal finálnemu produktu, ktorý by bol spôsobilý na uvedenie na spotrebiteľský trh. Nejednalo sa o veci, ktoré by mohol kúpiť bežný spotrebiteľ v maloobchodnom predaji na konečné použitie vo forme produktu masívna dubová podlaha. Jednalo sa o dosky, polotovar, ktorý si vyžadoval ďalšie spracovanie, k čomu činnosť spoločností I. I. s. r. o. ani H. L. s. r. o. nesmerovala. Od týchto spoločností sa očakávalo len vyhotovenie účtovných dokladov a odoslanie tohto tovaru na ďalšiu prepravu, spravidla spoločnostiam v Maďarsku B. Kft. a K. Z. T. Kft., odkiaľ ten istý tovar po vyhotovení ďalších účtovných dokladov bol vrátený späť na Slovensko, spravidla do skladov v Poliakovciach, Veľkom Šariši alebo Ličartovciach, alebo daný na prepravu späť do predmetných firiem v Českej republike. Následne sa ten istý tovar dostal do rovnakého kolobehu.

Zistenia o takto vytvorenom systéme obchodovania viedli súd k presvedčivému záveru, že tovar, ktorý mal obžalovaný N. dodať spoločnostiam I. I., s. r. o. a H. L. s. r. o. v mesiaci marec 2010 a v súvislosti, s ktorým 26. apríla 2010 uplatnil nárok na vrátenie odpočtu DPH, nebol uvedeným obchodným spoločnostiam v Českej republike dodaný na účely podnikania. Zo strany obžalovaného N. sa nejednalo o podnikateľskú činnosť, ktorá by mala povahu zdaniteľného plnenia, u ktorého je uplatňovaná daň na vstupe. Podnikateľská činnosť bola osobami zainteresovanými v takto vytvorenom systéme predstieraná, pritom predmetná činnosť bola zameraná a vykonávaná za účelom dosahovania ziskov z neoprávnene uplatnených nárokov na odpočet dane z pridanej hodnoty.

Výsledky týchto zistení boli premietnuté do protokolu o daňovej kontrole u daňového subjektu N. R..X s. r. o. a jeho dodatku z 12. apríla 2012 i do platobného výmeru z 2. mája 2012 (č. l. 2543-2553 zv. 7 spisu) so záverom, že zdaniteľné obchody medzi dodávateľmi kontrolovaného daňového subjektu neboli reálne uskutočnené, nebola naplnená podstata § 43 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z., v zmysle ktorého je od dane oslobodené dodanie tovaru. Platobný výmer, ktorý nadobudol právoplatnosť 31. mája 2012 bol doručený obžalovanému N., ktorý si nepodal odvolanie.

Súd v procese dokazovania dospel k záveru, že skutok, ktorý je predmetom obžaloby spáchali obžalovaní po vzájomnej dohode a za vzájomnej súčinnosti. Medzi obžalovanými došlo k delbe úloh, ktoré koordinoval sprostredkovateľ obžalovaný J.. Dokazovanie pritom nevedlo k jednoznačnému zisteniu, kto bol nositeľom predmetnej myšlienky vedúcej k dosahovaniu neoprávnených ziskov z uplatnených nárokov na odpočet DPH. Obžalovaný D. poskytoval súčinnosť (sprostredkovane cez obžalovaného J.) tým, že vytvoril elektronické formuláre obsahujúce nepravdivé informácie o zdaniteľných obchodoch spoločnosti N. R.. X, v ktorej mal majetkovú účasť obžalovaný N..

Obžalovaní ako spolupáchatelia vykonávali v procese vybavovania žiadosti Daňového úradu v Sobranciach určité činnosti, ktoré ako celok tvorili konanie požadované skutkovou podstatou predmetných trestných činov so spoločným úmyslom dosiahnuť finančný prospech. K získaniu neoprávneného majetkového prospechu na vyplatennom odpočte DPH nedošlo len z dôvodu včasného zistenia platcom dane, že sa nejedná o autentické správy, teda z dôvodu prekážky, ktorú obžalovaní nemohli ovplyvniť a ktorá stála mimo ich vôle.

Obžalovaní konali v priamom úmysle vyjadrenom v § 15 písm. a) Trestného zákona s vopred uváženou pohnútkou. Ich úmysel bol motivovaný ziskom.

Pri skúmaní závažnosti prečinov z pohľadu § 10 ods. 2 Trestného zákona súd hodnotil spôsob vykonania činu, následok, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia, pohnútku a postoj obžalovaných k trestnému konaniu. Závažnosť následku súd skúmal z hľadiska zvýšenej ochrany spoločnosti a záujmu štátu na ochrane počítačových dát, bezpečnosti ich prenosu a počítačového systému ako celku. Na základe týchto skutočností súd dospel k záveru, že závažnosť prečinu, ktorý sa kladie obžalovaným za vinu je vyššia ako len nie nepatrná i z dôvodu výšky škody a výšky neoprávneného majetkového prospechu, ku ktorému smerovala predmetná trestná činnosť.“

Odvolania
a vyjadrenia ku nim

Proti tomuto rozsudku podali odvolania obžalovaný Ing. C. D. a obžalovaný Q. N..

Obžalovaný Ing. C. D. doručil odvolanie Špecializovanému trestnému súdu 9. septembra 2024 a jeho dôvody dodatočne doplnil vlastným podaním z 25. októbra 2024 ako aj podaním prostredníctvom obhajkyne z 25. októbra 2024. Vo svojom odvolaní uviedol, že rozhodnutie prvostupňového súdu považuje za nesprávne a nezákonné. V čase, keď mal údajne falšovať dve správy bolo na oddelení MAS objavených niekoľko pozmenených správ, z ktorých bolo vedúcim oddelenia Mgr. Š. vybratých 14, tieto boli zo začiatku predmetom trestného stíhania voči obžalovanému. Práve existencia viacerých pozmenených správ na oddelení MAS poukazuje na fakt o nefunkčnosti a chybovosti informačného systému celej daňovej správy v rokoch 2010 až 2012. Nové vedenie daňovej správy v roku 2010 neodborne menilo dodávateľa informačného systému, čo nakoniec vyústilo začiatkom roka 2012 k úplnému kolapsu. Tento stav bol spôsobený zmenou hlavného dodávateľa informačného systému. Celý daňový informačný systém a nielen systém VIES prestali fungovať. Problém naplno prepukol v čase podávania daňových priznaní začiatkom roka 2012. So žiadnym obsahom akejkoľvek žiadosti sa ako vedúci neoboznamoval. Časovo to nebolo možné. Na oddelení MAS sa vybavovalo v priemere 1000 žiadostí mesačne. Mgr. Š., keďže nevedela žiadny cudzí jazyk, automaticky boli pridelené všetky české žiadosti. Obžalovaný niekoľkokrát v priebehu konania tvrdil, že heslá Mgr. Š.T., Mgr. Š. a jeho poznali všetci zamestnanci oddelenia MAS. Obžalovaný prevzal oddelenie po predchodkyni Ing. J., pričom zaužívané postupy, ktoré boli na oddelení zavedené nemenil a ani nemal prečo, pretože oddelenie fungovalo dobre.

Existuje niekoľko dôkazov, že obžalovaný D. na pracovisku 4. februára 2011 nebol. Napriek tomu to súdu nestačilo a oprel sa len o dohady a hypotézy. Výpoveď zaujatého svedka Š. nikto iný nepotvrdil a ani súd by tento dôkaz nemal brať do úvahy. Výpoveď svedkyne Belákovovej, ktorú súd zmieňuje na str. 47 rozsudku je zmätočná. Vo výpovedi z roku 2017 uvádza, že prišla do Zvolena okolo 5 hodiny ránej. V poslednej výpovedi z roku 2023 uvádza, že prišla do Zvolena 3:30 hod.

Tendenčne a neodborne pôsobí výklad súdu ohľadne informácií z logov v správe Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej aj „DR SR“) na č.1. 4058-4059 spisu a str. 47 rozsudku. V databáze je uvedené konto počítača, na ktorom bola uskutočnená len posledná zmena. Predchádzajúce zmeny aj keby boli robené, v databáze jednoducho uvedené nie sú. To, že mohlo dôjsť k predchádzajúcej modifikácii pod kontom iného užívateľa je tvrdenie informatikov DR SR a nie obžalovaného. Obžalovaný záverom uviedol, že 15 000 Eur na zaplatenie peňažného trestu nemá, a bolo by to pre neho likvidačné.

Obžalovaný Ing. C. D.Q. v doplnení dôvodov odvolania prostredníctvom jeho obhajkyne zotrval na svojich doterajších vyjadreniach. Ďalej uviedol, že výrok o jeho vine je založený prakticky a výlučne na výsluchu svedka kajúcnika P., ktorého hodnovernosť je spochybnená a vyvrátená viacerými dôkazmi vykonanými na hlavnom pojednávaní. Zo strany prvostupňového súdu boli akcentované len dôkazy svedčiace v neprospech obžalovaného D.. Svedok K. poprel tvrdenia svedka P. týkajúce sa osobných stretnutí s ďalšími uvedenými svedkami vo vzťahu k pozmeňovaniu správ pre Daňový úrad Sobrance. Svedok H. taktiež poprel tvrdenia svedka P. týkajúce sa osobných stretnutí s ďalšími svedkami u svedka K. v Trebišove. Rovnako poprel aj vyplácanie finančných prostriedkov, ako aj vedomosť o pozmeňovaní (daňových) správ. Tiež ďalší svedkovia nepotvrdili žiadnu skutočnosť uvádzanú svedkom P. ohľadne obžalovaného D.. Pokiaľ ide o osobu tohto svedka, tak je trestne stíhaný vo viacerých konaniach na území Slovenskej republiky, ako aj mimo jej územia. Svedok P. uvádza rôzne verzie a priebehy skutku. Jeho tvrdenia sú úplne osamotené, nepodložené žiadnym iným priamym alebo nepriamym dôkazom, a odporujú listinným dôkazom.

Zamestnanci oddelenia MAS na Daňovom riaditeľstve Slovenskej republiky, ako svedkovia (Š., Z., D.) uviedli, že každý zamestnanec mal pridelené prístupové údaje pre prácu v systéme VIES, pričom do mesiaca február 2011 všetci vedeli prístupové údaje vedúceho. Zhodne uviedli, že kancelária obžalovaného D. bola voľne prístupná a denne do jeho kancelárie chodili ostatní zamestnanci oddelenia

MAS, a to aj v čase keď obžalovaný nebol v práci. Z ich výpovedi vyplynulo, že zväzok všetkých kľúčov od jednotlivých kancelárií oddelenia MAS s očíslovaním podľa kancelárií bol voľne dostupný. Na 7 poschodí budovy, kde sa nachádzali kancelárie zamestnancov oddelenia MAS mali kancelárie aj iní zamestnanci. Aj z výpovede svedka Š. vyplýva, že sa nedalo zistiť, z ktorého počítača išla akákoľvek správa kvôli tomu, že všetci používali jedno heslo vedúceho. Svedok potvrdil, že v čase neprítomnosti ktoréhokoľvek kolegu mohol na jeho počítači pracovať iný kolega. Ide pritom o svedka, ktorý nahradil obžalovaného D. na jeho pozícii bez výberového konania a poukazoval na všetky jeho nedostatky. Ich vzťah vôbec nebol priateľský, skôr konfrontačný.

Obžalovaný D. odišiel z práce 19. januára 2011 v čase o 16:04 hod., pričom jeho počítač bol činný až do 18:16 hod., kedy niekto na jeho počítači musel pracovať aj po jeho odchode z pracoviska. V čase keď mala byť táto správa menená boli na pracovisku prítomní aj iní zamestnanci oddelenia MAS. Z vykonaných dôkazov (snímač čipových kariet, písomná evidencia, výsluchy svedkov, výkazy o zahraničných pracovných cestách) bolo preukázané, že 4. februára 2011 sa obžalovaný nenachádzal v práci. V danom prípade ide o závažné rozpory ohľadom výpovede samotného svedka Š., keď uviedol, že mal obžalovaný D. prísť v popoludňajších hodinách na pracovisko. Svedkyňa D. uviedla, že obžalovaný mal 4. februára 2011 vypité a nebol v stave pozmeňovať údaje. Ani zo zabezpečených údajov o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke neboli zistené také skutočnosti, resp. priame dôkazy, ktoré by preukazovali, že by sa obžalovaný mal dopustiť skutkov, pre ktoré bola na neho podaná obžaloba.

V ďalšom namietal zákonnosť informačno technických prostriedkov (ďalej len „ITP“), kedy súd pri rozhodovaní o žiadosti o použitie ITP a vydanom rozhodnutí porušil § 44 ods. 3 písm. b) zákona o ochrane súkromia pred odpočúvaním, pretože v žiadosti chýbajú informácie o predošlom neúčinnom alebo podstatne sťaženom odhaľovaní a dokumentovaní činnosti, pre ktorú bola podaná žiadosť o použitie ITP.

Z rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že pri pojme „právomoc“ musia existovať obidve zložky, t. j. prvok moci a prvok rozhodovania, pričom podľa názoru obžalovaného D. tieto prvky absentujú. Z hľadiska objektívnej stránky je potrebné, aby protiprávne konanie páchatel'a v postavení verejného činiteľa spočívalo priamo vo vykonávaní jeho právomoci. Právomoc je zákonom daná orgánu verejnej moci v štruktúre, ktorého páchatel' pôsobí, a to spôsobom odporujúcim zákonu. Nepostačuje teda porušenie služobných povinností, pokiaľ k tomu porušeniu nedošlo v rámci výkonu právomoci, ktorá má prvky rozhodovania a moci. Podľa súdnej praxe, ale i podľa právnej teórie na účely § 326 Trestného zákona nepostačuje len samotné postavenie, či funkcia danej osoby ako verejného činiteľa, ale je nevyhnutné, aby zároveň vykonával právomoc.

Z listinných dôkazov zo súdneho spisu vyplýva, že odpoveď z Českej republiky, ktorá mala byť údajne pozmeňovaná 4. februára 2011 nebola doručená. Výjadrenia DR SR (odpoveď na žiadosť zo 16. mája 2011 s prílohami), ktoré boli čítané na hlavnom pojednávaní nie sú jednoznačné. Z odpovedí je zrejmé, že 19. januára 2011 ako aj 4. februára 2011 boli pod kontom pracovníka 994293 v systéme prihlásení aj iní používatelia z ďalších IP adries.

Ďalej nebolo preukázané, že skutky uvedené v obžalobe boli spáchané obžalovaným a už vôbec nie organizovanou skupinou. Zo záznamu z telekomunikačnej prevádzky nie sú preukázané akékoľvek vzájomné kontakty medzi obžalovanými. Súhrn priamych a nepriamych dôkazov musí tvoriť logickú sústavu vzájomne sa dopĺňujúcich dôkazov, ktoré vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazujú všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčujú z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne aj vylučujú možnosť akéhokoľvek iného záveru. Obžaloba dôkazné bremeno neunesla a výsledky vykonaného dokazovania odôvodňujú postup podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti obžalovaný D. navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b) a písm. c) Trestného poriadku zrušil a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol. Alternatívne, aby rozhodol sám vo veci a obžalovaného

spod obžaloby podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku oslobodil.

Obžalovaný Q. N. zahlásil odvolanie priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní 5. septembra 2024, a to proti výroku o vine a o treste ako aj voči konaniu, ktoré vyhlásenému rozsudku predchádzalo. Svoje odvolanie zdôvodnil podaním z 27. novembra 2024, v ktorom uviedol, že napadnutému rozsudku prvostupňového súdu predchádzali podstatné chyby konania. Skutkové zistenia sú nejasné alebo neúplné a súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Sú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy.

K listinnému dôkazu (formulár SCAC) uviedol, že z odpovedí správcu dane v Českej republike vyplýva, že daňový subjekt I. I. s.r.o. je nekontaktný a z uvedeného dôvodu nebolo možné overiť žiadne informácie o množstve dodaného tovaru. Daňový subjekt H. L. s.r.o. nepredložil zmluvu, ktorou by preukázal dodanie tovaru zakúpeného od spoločnosti N. R.. X s.r.o. spoločnosťou K. Z. T. Kft. Súd nekriticky prevzal závery daňových orgánov získaných v rámci výkonu daňovej kontroly. Orgány činné v trestnom konaní nemôžu pri skúmaní naplnenia obligatórnych znakov skutkovej podstaty ktoréhokoľvek trestného činu vychádzať mechanicky zo zistení správcu dane. Záver súdu je preto nedôvodný a nezodpovedá konkrétnym vyjadreniam obsiahnutým vo výpovediach svedkov P., C., H., D., T., či V. Postup, kedy došlo k osvojeniu si záveru z protokolu o daňovej kontrole súdom nie je zákonný a zistenia v daňovej kontrole nemôžu v plnom rozsahu nahradiť rozsah dokazovania. Ani samotná a izolovaná výpoveď svedka P. nemôže postačovať pre zistenie skutkového stavu v rozsahu akom to poňal prvostupňový súd.

Zo žiadneho z prepisov záznamu telekomunikačnej prevádzky, ktoré sa nachádzajú v spise, a ktoré boli v rozsahu navrhovanom prokurátorom vykonané, nevyplýva záver prijatý súdom prvého stupňa o tom, že by obžalovaný N. požiadal obžalovaného J. o akúkoľvek modifikáciu prípadne iné zabezpečenie vytvorenia elektronických formulárov SCAS 2004. Jediný záver, ktorý možno urobiť z analýzy prepisov záznamu telekomunikačnej prevádzky je ten, že obžalovaný J. mal, resp. mohol mať vedomosť o odoslaní odpovede na Daňový úrad Sobrance, čo však nepotvrdzuje konanie obžalovaného N..

Prepisy neuvádzajú žiadnu požiadavku obžalovaného N. vo vzťahu k obžalovanému J. na zabezpečenie vytvorenia elektronických formulárov SCAC 2004 s uvedením nepravdivých údajov. Jediné, čo z prepisov vyplýva je to, že mal obžalovaný J. oznámiť obžalovanému N., že došlo k odoslaniu odpovedí na medzinárodné dožiadanie na Daňový úrad Sobrance v dňoch 20. januára 2011 a 7. februára 2011. V telefonáte medzi obžalovaným N. a obžalovaným J. z 25. januára 2011 o 13:43 hod. obžalovaný J. uviedol, že teraz drží pred sebou formulár. Obžalovaný J. nemohol mať počas telefonátu pred sebou nešpecifikovaný formulár (tieto odoslala česká daňová správa až 9. februára 2011 a 9. mája 2011). Upravené odpovede mali byť odoslané 19. januára 2011 a 4. februára 2011. Odpovede, ktoré zaslala české daňová správa oddeleniu medzinárodnej administratívnej spolupráce 9. februára 2011 a 9. mája 2011 boli zasielané v čase, kedy mali byť podľa predpokladu uvádzaného v obžalobe doručené na Daňový úrad Sobrance pozmenené odpovede z Českej republiky, k čomu malo dôjsť 19. januára 2011 a 4. februára 2011. Svedok P. v žiadnom prípade nemohol byť očitým svedkom toho, ako T. K. niekedy pred dátumom 19. januára 2011 držal v ruke upravenú verziu dožiadania medzi spoločnosťami N. R.. X s.r.o. a H. L. s.r.o. nebolo čo upravovať, lebo v danom čase neexistovala „nevyhovujúca“ odpoveď z Českej republiky. Všetky identifikované rozpory označujú výpoveď svedka P. za nevierohodnú. Svedok nie je schopný uviesť konkrétne okolnosti, ktoré pri svojej osobnej prítomnosti vnímal ani osoby, ktoré sa mali na stretnutí nachádzať.

Súd sa žiadnym spôsobom argumentačne nevyrovnal so zásadnými rozpormi vo výpovediach svedka P., pokiaľ ide o skutok uvedený vo výroku napadnutého rozsudku, a z odôvodnenia napadnutého rozsudku nemožno vyvodiť ani len úvahu súdu o tom, prečo výpovedi svedka v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie vôbec uveril. Zásadné rozpory, ktoré spochybňujú skutok, ako je uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku nemôže súd ani opomínať a ani bagatelizovať. Svedok P. jednoznačne uvádzal veľmi konkrétne skutkové okolnosti, ktoré sú v objektívnom rozpore, hraničiacom s ustálenou a

nespochybniteľnou nemožnosťou priebehu skutku uvádzaného svedkom. Súd si teda z výpovedí svedka P. selektívne vyabstrahoval časti ním uvádzaných okolností, avšak tento postup nebol súdom v odôvodnení napadnutého rozsudku primerane a zrozumiteľne vysvetlený. Neexistuje iný svedok, a dokonca ani iný dôkaz, ktorý by preukazoval, že svedok K. mal v rukách upravené dožiadanie v listinnej podobe.

V zásade nekriticky súd prevzal závery daňových orgánov a svedkov, ktorých výpovede nie sú spôsobilé umožniť prijatie záveru o tom, že by sa obžalovaný N. spolčil s obžalovanými D. a J.. Rozdelili si úlohy, ktoré u obžalovaného N. spočívali v neoprávnenom uplatnení nároku na vrátenie dane z pridanej hodnoty. Súd v tomto smere nesprávne poňal ako základ pre svoju argumentáciu dôkazy získané v priebehu daňovej kontroly. Daňové konanie a trestné konanie sú zásadne odlišnými typmi konania. Na vyvodenie záveru o tom, že podnikateľská činnosť daňového subjektu je len predstieraná a vykonávaná za účelom dosahovania ziskov z neoprávnene uplatnených nárokov na odpočet dane z pridanej hodnoty nepostačuje vykonané dokazovanie v rozsahu, v akom bolo skutočne na hlavnom pojednávaní vykonané.

Problematika, ktorá je predmetom daňovej kontroly nie je určujúcim, ani jediným faktorom pre vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti voči obžalovanému N., a nepredstavuje ani zásadný dôkaz o tom, že by došlo v súvislosti s konkrétnymi obchodnými transakciami k naplneniu všetkých obligatórnych znakov skutkovej podstaty trestného činu. Žiadny zo svedkov v rámci uvádzaného rozsahu dokazovania na hlavnom pojednávaní neuvádzal v konkrétnostiach dodanie tovaru v rámci zdaňovacieho obdobia marec 2010 ako fiktívne. V rámci daňovej kontroly len nedošlo k preukázaniu existencie zdaniteľných plnení, nie však už k zisteniu, že k dodaniu zdaniteľného plnenia nedošlo. V prípade daňovej kontroly znáša dôkazné bremeno daňový subjekt, v trestnom konaní je to naopak prokurátor. Z uvedeného dôvodu nie je súdom pertraktovaný protokol z daňovej kontroly dôkazom o tom, že došlo prípadne nedošlo k zdaniteľnému plneniu.

Na to, aby bolo možné konštatovať znaky plánovitosti, koordinácie a sofistikovanosti trestnej činnosti je nevyhnutné, aby boli závery súdu podporené dôkazmi vykonanými na hlavnom pojednávaní. Svedok K. H. sa viacnásobne vyjadril, že informácie, ktorými disponuje má z rozprávania svedka P.. Konkrétne vedomosti o osobe obžalovaného N. svedok zjavne nemal. Uviedol, že sa s ním stretol dvakrát v živote. Svedok E. C. sa pri svojom výsluchu na hlavnom pojednávaní 27. apríla 2022 vyjadril, že nevedel o tom, že Q. N. obchodoval s drevenými podlahami. Ak súd v odôvodnení (str. 47) uvádzal, že tento svedok potvrdil svojou výpoveďou organizovanosť karuselových obchodov, nie je zrejmé, akým spôsobom tento svedok mal potvrdiť ich realizáciu.

Z výpovede svedka C. žiadnym spôsobom nevyplýva účasť obžalovaného N. na karuselových obchodoch. Z výpovedí svedkov D., T., V., J., A. a Š. nevyplývajú žiadne konkrétne a špecifické okolnosti vo vzťahu ku obchodným transakciám spoločnosti N. R.. X s.r.o. Súd by musel nevyhnutne preukázať vedomosť obžalovaného N. o tom, že jeho ekonomická činnosť nie je realizovaná za účelom zisku, ako aj to, že tovar bol následne dodaný konkrétnym spoločnostiam za účelom jeho opätovného obchodovania v inom reťazci. Takéto dôkazy na hlavnom pojednávaní vykonané neboli. Vo vzťahu k zdaniteľným plneniam spoločnosti N. R.. X s.r.o. možno jednoznačne dôkazne ustáliť len to, že tovar odberateľom v Českej republike dodaný bol. Dokazovanie nemožno podľa názoru obžalovaného považovať za postačujúce na záver o vine. Dôkazy, ktoré súd nevykonával považuje obžalovaný N. za natoľko podstatné pre rozhodnutie súdu, že ich ignorácia neumožňuje súdu uplatnenie zásady voľného hodnotenia dôkazov.

Rýchlosť konania a to najmä vo veciach, v ktorých je trestné stíhanie vedené po dlhší čas nemôže byť na ujmu kvalite zisteného skutkového stavu. Súd nevykonával dôkaz, ktorý vyžadoval zohľadnenie nepriaznivého stavu svedka (výsluch svedka K. prostredníctvom videokonferencie) ani výsluch svedka mimo územia Slovenskej republiky z dôvodu jeho výkonu trestu (výsluch svedka C. I.).

Na základe vyššie uvedených skutočností obžalovaný N. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky

napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Daňový úrad Košice, ako poškodený k odvolaniu obžalovaného D. vo svojom vyjadrení z 11. novembra 2024 uviedol, že dôvody odvolania sú účelové a snažia sa od protiprávnosti konania a trestnoprávnej zodpovednosti obžalovaného odpútať pozornosť. Ku skutkom obžalovaného došlo v dňoch 19. januára 2011 a 4. februára 2011. Pred rokom 2012 nedochádzalo k problémom v informačnom systéme tak, ako to tvrdí obžalovaný. V tom čase bol daňový informačný systém RDS stabilne funkčný. K zlúčeniu daňovej a colnej správy do finančnej správy došlo od 1. januára 2012, od kedy dochádzalo aj k niektorým zmenám dodávateľov informačných systémov finančnej správy. V ďalšom období bol implementovaný aj interný systém VIES a jeho aplikácie, ktoré zabezpečujú elektronickú výmenu informácií v oblasti DPH, tento systém však v daňovej a ani finančnej správe nebol nahrádzaný inými systémami.

Existuje vecný dôkaz o tom, že 19. januára 2011 a aj 4. februára 2011 boli odpovede/správy z oddelenia CLO na DR SR pre správcu dane v systéme VIES, L3 vytvorené a odoslané z IP adresy počítača, ktorý bol pridelený obžalovanému a rovnako boli naposledy aj menené na počítači obžalovaného. Skutočnosť, že výkazy o prítomnosti obžalovaného na pracovisku nepotvrdzujú jeho prítomnosť 4. februára 2011, presne v čase jeho protiprávného konania nie sú dôkazom, ktorý by mohol byť vyhodnotený ako dôkaz hodnoverne svedčiaci o nevine obžalovaného. V konaní boli zabezpečené aj iné dôkazy dosvedčujúce a potvrdzujúce jeho trestnoprávnu zodpovednosť za predmetné konanie.

III.

Konanie pred odvolacím súdom

K výroku o vine:

Na základe odvolaní podaných obžalovanými odvolací súd primárne skúmal, či nie sú dané podmienky pre niektoré z rozhodnutí uvedených v ustanovení § 316 Trestného poriadku a keďže tieto nezistil, podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým obžalovaní podali odvolania, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané odvolací súd prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Najvyšší súd stanovil termín verejného zasadnutia, predmetom ktorého bolo rozhodnutie o podaných odvolaniach na 8. apríla 2025. Obžalovaní sa verejného zasadnutia nezúčastnili. Požiadali o jeho vykonanie v neprítomnosti. Vzhľadom k tomu, že boli splnené zákonné podmienky na vykonanie verejného zasadnutia, rozhodol najvyšší súd o jeho vykonaní v neprítomnosti obžalovaných a zástupcu poškodeného Daňového úradu Košice, ktorý sa tiež napriek riadne doručenému predvolaniu nedostavil. Na verejnom zasadnutí obhajkyňa obžalovaného Ing. C. D. zotrvala na dôvodoch odvolania a uviedla, že navrhuje obžalovaného oslobodiť spod obžaloby, alternatívne vrátiť vec súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie a rozhodnutie. Obhajca obžalovaného Q. N. uviedol, že zotrváva na dôvodoch odvolania, a navrhuje zrušiť rozsudok súdu prvého stupňa a vrátiť mu vec na opätovné prejednanie a rozhodnutie. Prokurátor navrhol odvolania obžalovaných zamietnuť.

V prvom rade je potrebné uviesť, že odvolací súd sa už uvedenou vecou zaoberal, keď uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. apríla 2024, sp. zn. 2 To 4/2023 podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného poriadku zrušil rozsudok Špecializovaného trestného súdu z 7. marca 2023, sp. zn. PK-2T/27/2019 a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Odvolací súd nariadil súdu prvého stupňa doplniť dokazovanie a opätovne sa vysporiadať s právnou kvalifikáciou konania obžalovaného Ing. C. D. vo vzťahu ku všetkým alternatívam uvedeným v základnej skutkovej podstate trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa. Vo vzťahu k obžalovanému Mgr. K. J. nariadil doplniť dokazovanie

oboznámením sa s konaniami, ktoré voči nemu aktuálne prebiehajú.

Odvolací súd po vykonaní prieskumnej povinnosti dospel k záveru, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu vyžadovanom v § 2 ods. 10 Trestného poriadku, pri vykonávaní dôkazov sa nedopustil takých chýb, ktoré by odôvodňovali zrušenie napadnutého rozsudku, a dôkazy podstatné pre náležité zistenie skutkového stavu veci, vykonané zákonným spôsobom, hodnotil v intenciách kritérií uvedených v § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

Súd prvého stupňa pritom vytvoril obžalovaným dostatočný procesný rámec pre realizáciu ich práva na obhajobu, ktoré napokon aj obžalovaní, ako z relevantného spisového materiálu vyplýva, v rámci svojej procesnej obrany (a aktivity) spôsobom, ktorý uznali za vhodný, aj využívali.

S jednotlivými procesnými aj dôkaznými aspektmi posudzovaného trestného procesu, ktoré v ňom vystali, sa súd prvého stupňa primerane vysporiadal a na tieto reagoval. Odvolací súd nezistil porušenie práva na obhajobu obžalovaných zásadným spôsobom, ani také procesné pochybenia, ktoré by mohli odôvodňovať záver o porušení práv obžalovaných na spravodlivý súdny proces, posudzujúc konanie ako celok v intenciách základných zásad trestného konania a v širšom kontexte aj Ústavy Slovenskej republiky a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Súd prvého stupňa precízne odôvodnil napadnutý rozsudok spôsobom zodpovedajúcim § 168 ods. 1 Trestného poriadku. Uviedol v ňom, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Neopomenul reagovať ani na spôsob procesnej obrany obžalovaných, ani na argumentáciu obžaloby a na sporné otázky dôkazného (resp. skutkového) charakteru. Vysvetlil aj dôvody, ktoré ho viedli k odsudzujúcemu verdiktu vo vzťahu k obžalovaným, a to v celom rozsahu skutkovo ustálenom v obžalobe. Odôvodnenie napadnutého rozsudku je podľa odvolacieho súdu vyčerpávajúce a preto na toto v podrobnostiach odkazuje, bez potreby opakovania v ňom obsiahnutého prehľadu vykonaného dokazovania (zameraného na podstatné skutkové okolnosti), ako aj argumentácie súdu prvého stupňa, ktorú komplexne hodnotí ako vecne správnu.

V reakcii na odvolacie námietky obžalovaných je potrebné konštatovať, že tieto svojím obsahom a povahou nevybočujú z rámca nimi nastolenej obrany produkovanej už v prípravnom konaní a ďalej v konaní pred súdom prvého stupňa, ktorý sa s touto ich obranou veľmi podrobne vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku.

V rámci preskúmavania súdom prvého stupňa zisteného a ustáleného skutkového stavu odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa aj v požadovanom rozsahu doplnil dokazovanie v smere naznačenom odvolacím súdom vo vyššie citovanom rozhodnutí.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné. Odvolací súd zistil, že odvolania obžalovaných nie sú dôvodné.

K odvolaniu obžalovaného Ing. C. D.:

V prvom rade obžalovaný napádal výpovede svedka JUDr. K. P., ktoré nepovažuje za vierohodné. K tomuto je potrebné uviesť, že na spochybnenie výpovede svedka nepostačuje ničím nepodložený vnútorný pocit obžalovaného, ktorý s výpoveďou svedka nesúhlasí. Svedok je pred svojim výsluchom poučený o povinnosti vypovedať pravdu a nič nezamlčovať, ako aj o následkoch krivej výpovede (tak ako bol riadne v zmysle zákona poučený svedok aj v tejto trestnej veci). Rovnako nemožno opomenúť, že v súlade s tým, ako svedok vypovedal, boli aj ďalšie svedecké výpovede svedkov, či listinné dôkazy, ktoré vytvorili ucelenú reťaz dôkazov smerujúcu k jedinému záveru spočívajúcemu v uznaní viny obžalovaných. Z výpovede svedka jednoznačne vyplynulo, že v rokoch 2009 - 2011 sa obžalovaní K. J. a Q. N. stretávali, obžalovaný J. pri týchto stretnutiach sľúbil vyriešiť problémy obžalovaného N. s uplatneným nadmerným odpočtom DPH na Daňovom riaditeľstve v Banskej Bystrici prostredníctvom

rodinného známeho. Bolo potrebné falšovanie daňových správ v rámci medzinárodných dožiadaní z dôvodu, že do času, kým príslušný daňový úrad nedostal odpoveď, pozastavoval vyplácanie nadmerných odpočtov DPH. Nadmerné odpočty firmy obžalovaného Q. N. pod názvom N. R..X s.r.o. sa pohybovali mesačne vo výške niekoľko 100tisíc Eur, pričom 90% obchodov spoločnosti obžalovaného nemalo reálny komerčný základ. Uvedené potvrdil svedok Š. H., ktorý uviedol, že sa obžalovaný K. J. a C. D. stretávali u T. K.. Falošné obchody potvrdili svedkovia E. C., K. H., ale aj listinné doklady oboznámené súdom prvého stupňa.

K námietke obžalovaného o permanentnej dostupnosti jeho kancelárie aj pre iných zamestnancov oddelenia MAS daňového riaditeľstva, pričom títo mali prístupové údaje ku jeho počítaču, ktorou chcel spochybníť jeho konanie, kladené mu za vinu je potrebné uviesť nasledovné. Jednak z dokladov predložených daňovým riaditeľstvom jednoznačne vyplynulo, že došlé odpovede boli menené pod kontom pracovníka Mgr. C. Š. 19. januára 2011 a 4. februára 2011 z IP adresy patriacej obžalovanému Ing. C. D.. Ale najmä skutočnosť, prečo práve pri domovej prehliadke realizovanej u obžalovaného boli nájdené súbory týkajúce sa obchodných spoločností súvisiacich s jemu za vinu kladenou trestnou činnosťou obžalovaný hodnoverne nevysvetlil.

Zo spisového materiálu vyplynulo, že aj svedok Mgr. C. Š. bol vo veci niekoľkokrát vypočúvaný, presne popísal ako fungovalo oddelenie daňového riaditeľstva kde pracoval, pričom naposledy bol vypočutý 27. mája 2015. Pri všetkých svojich výsluchoch bol riadne poučený o povinnosti vypovedať pravdu a nič nezamlčovať (č.l. 791, 821, 826).

K postupu súdu, ktorý podľa obžalovaného nesprávne prihliadol na výpovede svedka Mgr. Š. spred vznesenia obvinenia, o ktoré oprel svoje rozhodnutie, súd prvého stupňa správne uviedol, že: „Obhajoba obžalovaného D. namietala zákonnosť tohto procesného postupu s poukazom na to, že svedok bol vypočutý po vznesení obvinenia Ing. D., Mgr. J. a Q. N. kontradiktórnym spôsobom len 27. mája 2015. Obhajcovia boli o termíne výsluchu riadne a včas upovedomení a tým bola obvineným prostredníctvom ich obhajcov v trestnom konaní daná primeraná možnosť vypočúvať tohto svedka a klást' mu otázky. Svedok sa v úvode odvolal na svoje predchádzajúce výpovede, pričom obhajoba mala možnosť počas tohto úkonu otázkami potvrdiť, prípadne spochybníť svedkom uvádzané skutočnosti v jeho predchádzajúcich výsluchoch vykonaných v roku 2011 a 2013, po začatí trestného stíhania za skutok právne posúdený ako zločin poškodenia a zneužitia záznamu na nosiči informácií podľa § 247 ods. 1, písm. d), ods. 4, písm. a) Trestného zákona, za ktorý bola podaná obžaloba na všetkých obžalovaných. Trestné stíhanie za tento skutok bolo začaté uznesením vyšetrovateľa PZ, Úradu boja proti korupcii, odboru boja proti korupcii Stred ČVS: PPZ-18/BPK-S-2011 z 21. februára 2011. Dôkaz osobným výsluchom tohto svedka na hlavnom pojednávaní už nebolo možné vykonať, pretože svedok zomrel. Výsluch tohto svedka vykonaný spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam Trestného poriadku poskytol súdu skutočnosti dôležité pre náležité zistenie skutkového stavu veci a pre posúdenie, či sa skutok, ktorý sa kladie obžalovaným za vinu stal, a či má znaky trestného činu. Zhrnúc skutočnosti uvádzané svedkom Mgr. Š. po zákonomnom poučení o povinnosti svedka vypovedať pravdu a nič nezamlčovať mali podstatný význam pre rozhodnutie súdu o podanej obžalobe. Preto súd pripustil do rozsahu dokazovania i dôkaz výsluchmi tohto svedka, ktoré boli vykonané pred vznesením obvinenia obžalovaným osobám.“

Vzhľadom k správnosti takejto argumentácie na ňu odvolací súd len odkazuje s tým, že odvolací argument obžalovaného týkajúci sa postupu súdu prvého stupňa ohľadom výpovede svedka Mgr. Š. nepovažoval za správny. Skutočnosť, že obžalovaný mal s uvedeným svedkom nepriateľský vzťah jednak nevyplývala z vykonaného dokazovania, neuviedol ju žiaden svedok, a ani nemohla mať vplyv na zákonnú povinnosť svedka vypovedať pravdu a nič nezamlčovať, o ktorej bol svedok, ako to vyplynulo zo spisového materiálu riadne poučený.

K odvolacej námietke obžalovaného, že v čase keď mala byť odoslaná správa z oddelenia MAS daňového riaditeľstva boli v práci prítomní aj iní zamestnanci, je potrebné upriamiť pozornosť na vyššie uvedené správy daňového riaditeľstva, z ktorých jednoznačne vyplynuli skutočnosti, z akej IP adresy boli došlé odpovede z Českej republiky menené, že to bola práve IP adresa obžalovaného.

V ďalšom obžalovaný namietal, že 4. februára 2011 podľa daňovým riaditeľstvom dôsledne vedenej evidencie dochádzky v práci nebol. K tomuto argumentu však správne súd prvého stupňa uviedol, že: „Dôkaz mesačným výkazom zamestnanca DR SR za 2/2011 potvrdzuje, že 4. februára 2011 nie je zaznamenaná evidencia prítomnosti obžalovaného D. na pracovisku. V kontexte ďalších vykonaných dôkazov súd dospel k záveru, že i v tento deň v inkriminovanom čase sa obžalovaný nachádzal na svojom pracovisku. Túto skutočnosť potvrdzuje priamy dôkaz svedeckou výpoveďou Mgr. Š., ktorý uviedol, že v danom čase obžalovaný priniesol na pracovisko fľašu zo služobnej cesty. Z dôkazov potvrdzujúcich vykonanie tejto služobnej cesty na č. l. 4110-4118 (cestovný príkaz a vyúčtovanie) vyplýva, že služobná cesta bola ukončená v Banskej Bystrici 4. februára 2011 o 7:55 hod., avšak dôkaz výpoveďou svedkyne Ing. D., ktorá sa s obžalovaným D. na tejto služobnej ceste zúčastnila potvrdzuje, že do miest svojich bydlísk pricestovali v skorších ranných hodinách, svedkyňa uviedla, že do Zvolena prišla o 03:30 hod. Podľa úvahy súdu založenej na takto zistených skutočnostiach obžalovaný D. mal časový priestor na to, aby prišiel na svoje pracovisko nielen v odpoľudňajších hodinách, ale i v skorých ranných hodinách, pritom nebola zistená žiadna skutočnosť, ktorá by odôvodňovala zapnutie počítača v kancelárii obžalovaného D. inou osobou, než samotným obžalovaným. Zo svedeckých výpovedí ostatných zamestnancov oddelenia MAS nevyplývala ich potreba pracovať na počítači obžalovaného, poukazujúc pritom na vyjadrenia týchto svedkov o potrebe pracovať na počítači iného zamestnanca oddelenia, konkrétne na počítači svedkyne PhDr. Š. v čase jej neprítomnosti na pracovisku v súvislosti s overovaním identifikačných čísel podnikateľských subjektov. Z dôkazu informáciami z logov v správe DR SR (č. l. 4058-4059 spisu) je zrejmé, že v databáze je záznam len o konte pracovníka, ktorý odpoveď modifikoval ako posledný. Preto neobstoí obhajoba obžalovaného D., že mohlo dôjsť k predchádzajúcej modifikácii pod kontom iného užívateľa. Z tohto dôkazu jednoznačne vyplýva, že posledná zmena bola vykonaná pod kontom Š. z IP adresy PC obž. Ing. D.. Dňa 19. januára 2011 bola zmena vykonaná a neautentická odpoveď zaslaná DÚ Sobrance v čase od 14:19:54 hod. (podľa dôkazu informáciami z logov); konkrétne v čase o 14:22 hod. bola správa s textom potvrdzujúcim odoslanie poslaná riaditeľovi DÚ Ing. C., o čom svedčí e-mail (č. l. 4060). Dôkaz mesačným výkazom zamestnanca DR SR za 1/2011 potvrdzuje, že v tom čase sa obžalovaný D. nachádzal na svojom pracovisku, odchod z práce je evidovaný o 16:04 hod. (č. l. 796). Dňa 4. februára 2011 bola zmena vykonaná a neautentická odpoveď zaslaná DÚ Sobrance v čase od 16:36:33 hod. (podľa dôkazu informáciami z logov); konkrétne v čase o 16:38 hod. bola správa s textom potvrdzujúcim odoslanie poslaná riaditeľovi tohto DÚ Ing. C.“

Súd prvého stupňa teda podrobne a logicky zdôvodnil, na základe akých dôkazov považoval prítomnosť obžalovaného na pracovisku dňa 4. februára 2011 za preukázanú. Ohľadom nepresnosti a nevierohodnosti výpovede svedkyne Ing. J. D., ako to tvrdí obžalovaný je potrebné uviesť, že svedkyňa podrobne popísala návrat obžalovaného zo služobnej cesty, na jej výpoveď pritom jasne nadväzujú listinné doklady (správy daňového riaditeľstva, doklady o služobnej ceste a iné...), aj svedectvo kolegu obžalovaného Mgr. Š., ktorý potvrdil, že v deň kedy sa obžalovaný vrátil zo služobnej cesty prišiel do práce a priniesol fľašu alkoholu z cesty. Výpoveď svedkyne teda nebola osamotená, ale verifikovaná aj inými vo veci vykonanými dôkazmi. Preto ani tento odvolací argument obžalovaného nemohol odvolací súd akceptovať.

Ďalším usvedčujúcim dôkazom proti obžalovanému boli na hlavnom pojednávaní riadne oboznámené záznamy z informačno technických prostriedkov. Z týchto jednoznačne vyplynulo, že obžalovaní K. J. a C. N. s K. Z. spolu komunikovali a dohadovali postup pre získanie formulára práve z Českej republiky, ktorý formulár je predmetom trestného stíhania. Odvolací súd zhodne ako prvostupňový súd dospel k záveru, že tieto prostriedky boli získané zákonným spôsobom, na základe príkazu vydaného príslušným sudcom, pričom v odôvodnení rozhodnutia súd prvého stupňa správne zdôraznil, že: „Na hlavnom pojednávaní súd vykonal dôkaz údajmi o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke od spoločnosti Orange, a. s. z telefónneho čísla XXXX XXX XXX evidovaného na osobu M. N., ktoré používa K. J., a to za obdobie od 1. septembra 2010 do 24. februára 2011 (č. l. 1819-1974 zv. 5). Spoločnosť Orange Slovensko dňa 9. marca 2011 predložila do trestného konania výpisy prichádzajúcich, odchádzajúcich hovorov, SMS A MMS správ za obdobie 1. september 2010 do 24. februára 2011 z telefónneho čísla

XXXX XXX XXX na základe príkazu ŠTS č. BB-ŠTS-35/2021, z ktorého sa zisťuje, že zákazníkom je M. N., pričom komunikácia prebiehala i na telefóne číslu užívateľa W. P. s. r. o. (XXX XXX XXX XXX), a to v období september 2010 v dňoch od 9. októbra 2010 do 8. februára 2011. Dňa 20. januára 2011 a 21. januára 2011, 4. februára 2011 a 7. februára 2011 je evidovaná komunikácia s účastníckou stanicou XXX XXX XXX XXX J. D. a dňa 20. januára 2011 a 4. februára 2011, 9. februára 2011 i s účastníckou stanicou XXX XXX XXX XXX N. R., 1. I..

Spoločnosť Orange predložila hovory z monitorovanej telefónnej stanice č. XXXX XXX XXX zákazníka M. N. so spoločnosťou W. P. na č. XXX XXX XXX XXX od 6. septembra 2010 do 31. januára 2011, hovory na telefónne číslo XXX XXX XXX XXX účastník T. K. 17. septembra 2009, hovory J. D. od 24. novembra 2010 do 5. januára 2011 a hovory s účastníckou stanicou vedenou na N. R.: 20. januára 2011, 4. februára 2011, 10., 12., 20., 25., 27., 31. januára 2011; 4., 7., 8., 11. februára 2011.

Volania medzi č. XXXXXXXX XXX (D.) a XXXX XXX XXX (J.) sa uskutočnili i 21. januára 2011, 4. februára 2011 o 11:58:45 hod., 4. februára 2011 o 16:39:44 hod., 7., 10. februára 2011.

Z úradného záznamu (č. l. 1975) vyplýva, že vyšetrovateľ PZ vykonal analýzu výpisov uskutočnenej telekomunikačnej prevádzky s ORANGE Slovensko z telefónneho čísla 0905 202 700, ktoré používal obvinený Mgr. K. J. a z ktorého telefonicky kontaktoval osoby Q. N. na telefónne číslo XXXX XXX XXX a Ing. C. D. na telefónne číslo XXXX XXX XXX.

Súd vykonal dôkaz údajmi o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke od spoločnosti Slovak Telecom, a. s. (č. l. 1976-2015 zv. 5) z telefónneho čísla XXXX XXX XXX evidovaného na osobu C. D. od 6. septembra 2010 do 24. februára 2011. Podľa správy Telekom zo 17. marca 2011, ktorým predložil výpis hovorov uskutočňovaných prostredníctvom BTS s mobilnej siete T-Mobile na základe príkazu sudcu ŠTS BB-ŠTS-43/2001 dochádzalo ku komunikácii medzi telefónnymi číslami XXXX XXX XXX a XXXX XXX XXX od 6. septembra 2010 do 10. februára 2011.“

Nebolo možné prisvedčiť odvolacím námietkam obžalovaného, že v žiadostiach o vydanie informačno technických prostriedkov chýbajú informácie o predchádzajúcom neúčinnom, či podstatne sťaženom odhaľovaní trestnej činnosti. V zmysle ustanovenia § 115 Trestného poriadku: „okrem všeobecných náležitostí, ktoré vyplývajú z § 181 Trestného poriadku musí príkaz na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky obsahovať:

- odôvodnenie v zmysle príslušných skutkových okolností osobitne na každú účastnícku stanicu alebo zariadenie,
- osobu, ktorej sa odpočúvanie týka, ak je známa,
- čas, počas ktorého sa bude odpočúvanie vykonávať - čas môže byť maximálne 6 mesiacov, pričom sa môže zo strany oprávneného subjektu predĺžiť o ďalšie 2 mesiace, a to aj opakovane.“

Preskúmaním veci najvyšší súd dospel k záveru, že príkazy vydané v uvedenej trestnej veci dané náležitosti uvedené v Trestnom poriadku spĺňali. Vyžaduje sa vždy písomná forma a vydaniu príkazu predchádza podnet príslušného policajta pre prokurátora, aby podal príslušný návrh. Už v tomto podnete by sa mali odraziť základné skutočnosti, ktoré sú zákonom vyžadované aj pre vydanie príkazu spolu s odôvodnením a s uvedením predpokladaného zistenia skutočností významných pre trestné konanie.

Zo spisového materiálu (zväzok č.5 č.l. 1819 a nasl.) vyplynulo, že v podnetoch na podanie návrhov na vydanie príkazov na zistenie a oznámenie údajov o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke vyšetrovateľ (a následne aj prokurátor) podrobne popísali do toho času zistené informácie o trestnej činnosti, vrátane podozrivých osôb, ako aj dôležité informácie, ktoré sa zistiť nepodarilo preto, že bolo potrebné pátrať po ďalších kontaktoch podozrivých osôb (obžalovaných N. a J.) s osobami zamestnanými na Daňovom riaditeľstve Slovenskej republiky v Banskej Bystrici. Rovnako tak príkazy jednotlivých sudcov Špecializovaného trestného súdu vydané na základe týchto podnetov boli vyhotovené plne v súlade so zákonom a to písomne, osobitne na každú účastnícku stanicu, s riadnym odôvodnením, s uvedením času, na ktorý sa vydávajú, aj osoby, ktorej sa ten ktorý konkrétny príkaz týka.

K námietkam obžalovaného spočívajúcim v tom, že systém daňovej správy bol v rokoch 2010 - 2011

nefunkčný je potrebné uviesť, že týmto nemožno prisvedčiť, nakoľko sú vyvrátené vyjadrením Daňového úradu Košice, z ktorého vyplýva bezproblémová funkčnosť systému až do januára roku 2012. Konanie obžalovaného, ktorý využil nedokonalosť „zabezpečenia“ tohto (síce funkčného) systému spočívajúcu vo vzájomnom „zdieľaní hesiel“ pracovníkov oddelenia MAS nemožno takým argumentom ospravedlniť. Je zrejmé, že pracovníci oddelenia MAS boli v postavení verejných činiteľov, uvedomujúc si svoje povinnosti vyplývajúce z ich funkcií, vrátane tej nezneužiť danú situáciu.

Skutočnosť tvrdená obžalovaným, že K. J. nemal vedomosť o jeho pracovnej pozícii je vyvrátená práve vyššie uvedenými údajmi o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke, ktorá preukazovala intenzívne telefonické kontakty medzi K. J. a Ing. C. D., najmä v dátumoch 21. januára 2011 a 4. februára 2011 - dokonca dva krát v časoch 11:58:45 a 16:39:44, ale aj svedeckými výpoveďami svedkov.

Dôkazy boli v trestnom konaní získané a vykonané zákonným spôsobom a posudzujúc ich jednotlivo, ako aj v celku tvorili ucelenú, logickú a ničím nenarušenú reťaz dôkazov. Na ich základe mohol prvostupňový súd nad akúkoľvek pochybnosť konštatovať preukázanie skutočnosti, že: „Obžalovaný Ing. D. v bode 1/ ako verejný činiteľ v úmysle spôsobiť inému škodu a zadovážiť sebe a inému neoprávnený prospech prekročil svoju právomoc, spáchal čin uvedený v odseku 1 závažnejším spôsobom konania - porušením dôležitej povinnosti uloženej mu podľa zákona, a v úmysle spáchať trestný čin uvedený v odseku 1 sa dopustil konania, ktoré bezprostredne smerovalo k spôsobeniu značnej škody, pričom z časti nedošlo k dokonaniu trestného činu.

Objektom trestného činu zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 Trestného zákona je ochrana riadneho výkonu právomoci verejných činiteľov a práv a povinností fyzických a právnických osôb.

Podľa § 128 ods. 1 Trestného zákona verejným činiteľom, okrem iných, je i štátny zamestnanec alebo zamestnanec orgánu štátnej správy, ak sa podieľa na plnení úloh spoločnosti a štátu a používa pritom právomoc, ktorá mu bola v rámci zodpovednosti za plnenie týchto úloh zverená.

Podľa § 5 zákona č. 150/2001 Z. z. o daňových orgánoch a ktorými sa mení a dopĺňa zákon č. 440/2000 Z. z. o správach finančnej kontroly, účinného do 31. 12. 2011, zamestnanci daňových orgánov majú pri plnení úloh podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu alebo v súvislosti s nimi postavenie verejných činiteľov.

Podľa § 61 ods. 1 písm. a) zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 31. 3. 2011, štátny zamestnanec nesmie vykonávať činnosť, ktorá je nedôstojná z hľadiska vykonávania štátnej služby.

Obžalovaní Ing. C. D., a Q. N. v bode 2/ spoločným konaním

- prekonali bezpečnostné opatrenie, a tým získali neoprávnený prístup do počítačového systému a v úmysle spáchať trestný čin uvedený v odseku 1 sa dopustili konania, ktoré bezprostredne smerovalo k spôsobeniu značnej škody, pričom z časti nedošlo k dokonaniu trestného činu,

- úmyselne pozmenili počítačové údaje a v úmysle spáchať trestný čin uvedený v odseku 1 sa dopustili konania, ktoré bezprostredne smerovalo k spôsobeniu značnej škody, pričom z časti nedošlo k dokonaniu trestného činu.

Podľa § 20 Trestného zákona účinného od 06. 08. 2024, ak bol trestný čin spáchaný spoločným konaním dvoch alebo viacerých páchatel'ov (spolupáchatelia) zodpovedá každý z nich ako keby trestný čin spáchal sám.

Objektom prečinu neoprávneného prístupu do počítačového systému podľa § 247 a prečinu neoprávneného zásahu do počítačového údajá podľa § 247b odsek 1, odsek 2 písm. a) Trestného zákona účinného od 06. 08. 2024 je ochrana počítačových dát, bezpečnosť ich prenosu a počítačového systému ako celku.

Podľa § 125 ods. 1 Trestného zákona značnou škodou sa rozumie škoda prevyšujúca 250 000 eur, škodou veľkého rozsahu sa rozumie škoda 650 000 eur.“

K týmto konštatovaniam súdu prvého stupňa odvolací súd zohľadňujúc odvolacie námietky obžalovaného Ing. C. D. dodáva, že pri trestnom čine zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 Trestného zákona je objektom záujem na riadnom výkone právomoci verejných činiteľov a na výkone práv a povinností fyzických osôb a právnických osôb. Objektívna stránka spočíva v konaní

verejného činiteľa, ktorý koná s úmyslom spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech niektorým z konaní uvedených pod písm. a) až c). Záonné znaky v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zaobstarat' sebe alebo inému neoprávnený prospech vyjadrujú pohnútku (motív) konania páchatel'a. Uvedené znaky sú rovnocenné a majú alternatívne postavenie. Uvedený motív ako zložka subjektívnej stránky konania páchatel'a, ktorá iniciuje jeho konanie, musí byť preukázaný (R 39/2001). Škodou sa rozumie tak škoda materiálna, ako aj nemateriálna a iná škoda, ktorá je v príčinnej súvislosti so spáchaným trestným činom. Na trestnosť tohto činu sa nevyžaduje, aby škoda skutočne vznikla, ale rozhodujúci je úmysel páchatel'a spôsobiť inému škodu zneužitím svojej právomoci.

Prekroenie právomoci znamená, že verejný činiteľ vykonáva činnosť, ktorá nepatrí do jeho právomoci. V takomto prípade verejný činiteľ prekračuje svoju právomoc tým, že vykonáva právomoc iného verejného činiteľa alebo orgánu, prípadne svojho nadriadeného alebo podriadeného, pričom na výkon tejto právomoci ho zákon alebo iný právny predpis neoprávňuje, resp. ak verejný činiteľ koná bez osobitného zmocnenia, ktoré právny poriadok v danom prípade vyžaduje (R 19/1981).

Obžalovaný Ing. C. D. ako zamestnanec daňového riaditeľstva v pozícii vedúceho oddelenia v súvislosti s jemu zverenou právomocou rozhodovať v daňovom konaní o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb, v prípade právnickej osoby N. R.. X s. r. o. so sídlom na území Slovenskej republiky, I. I. s. r. o. N. X, či H. L. s. r. o. rozhodol tak, že prekročil svoju právomoc nakoľko neoprávnenne vykonal úkony podriadenej (PhDr. K. Š.), do právomoci ktorej patrilo vybavovanie žiadosti do Českej republiky takým spôsobom, že porušil dôležitú povinnosť uloženú mu zákonom, pretože vytvoril nepravdivé správy. Špecializovaný trestný súd správne konštatoval, že vo veci žiadosti Daňového úradu Sobrance o medzinárodnú výmenu informácií súvisiacich s obchodmi medzi predávajúcim N. R.. X s.r.o. I. a kupujúcim I. I.m s.r.o. N. X a H. L. s.r.o. mala konať a rozhodovať na oddelení MAS zamestnankyňa PhDr. K. Š..

Znaky skutkových podstat trestných činov uvedených v Trestnom zákone, z ktorých obžalovaných uznal vinných súd prvého stupňa jasne a dostatočne zdôvodnil, preto odvolací súd v tomto smere v celom rozsahu odkazuje na podrobné, logické a presvedčivé dôvody napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa.

Odvolanie obžalovaného Ing. C. D. smerujúce voči výroku o vine nepovažoval preto odvolací súd za dôvodné.

Trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona (v znení účinnom v čase spáchania činu) sa dopustí ten trestnoprávne zodpovedný subjekt, ktorý neoprávnenne uplatní nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty v úmysle zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech a spácha taký čin vo veľkom rozsahu. Objektom ochrany tohto trestného činu je záujem štátu na riadnom plnení daňovej povinnosti. Protiprávnosť konania spočíva v podvodnom uplatnení dane z pridanej hodnoty na výstupe, najmä pri vývoze tovaru do zahraničia, a to platcom tejto dane. V predmetnej trestnej veci obžalovaný Q. N. uplatnil nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty v daňovom priznaní za mesiac marec 2010, ktoré podal na Daňovom úrade v Sobranciach dňa 26. apríla 2010. Protiprávnosť takého konania zo strany platcu dane nebola obžalobou vyvedená voči konateľovi obchodnej spoločnosti N. R..X s. r. o. ako fyzickej osobe, ani voči obchodnej spoločnosti ako právnickej osobe. Naproti tomu za tento trestný čin boli obžalovaní Ing. C. D. a Mgr. K. J.. Jednočinný súbeh by prichádzal do úvahy v prípade uznania viny obžalovaných za zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona, pretože by tu bol rovnaký príčinný vzťah a zavinenie, teda činnosť zločineckej skupiny za účelom získania finančných prostriedkov prostredníctvom simulácie podmienok nároku na uplatnenie vrátenia nadmerného odpočtu DPH. Vzhľadom k tomu, že súd prvého stupňa právnu kvalifikáciu podľa § 296 Trestného zákona neuznal, nebolo možné uznať vinu ani za trestný čin uvedený v ustanovení § 277 Trestného zákona, čo súd prvého stupňa správne odôvodnil.

K odvolaniu obžalovaného Q. N.:

V prvom rade namietal nepostačujúci rozsah dokazovania, ktorý nemožno nahradiť zisteniami pri daňovej kontrole, pričom súd nekriticky prevzal iba závery daňového orgánu. Námietkam obžalovaného ohľadom viny najvyšší súd nemohol prisvedčiť, jednak reťaz usvedčujúcich dôkazov, ako ich rozobral a vyhodnotil súd prvého stupňa bola na rozhodnutie postačujúca, avšak zdôrazniť treba, že rozsah dokazovania je plne v réžii súdov. Súd pri celkovom hodnotení všetkých dôkazov vychádzal aj (avšak nielen) zo záverov zistených daňovým orgánom, nakoľko dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní usvedčujúcich obžalovaného bolo viac.

Obžalovaný tvrdí, že z prepisu telekomunikačnej prevádzky nevyplýva, že požiadal K. J. o vytvorenie formuláru, tu však najvyšší súd poukazuje na argumentáciu uvedenú vyššie k prepisom telekomunikačnej prevádzky.

V ďalšom obžalovaný namieta časový nesúlad, resp. nepresnosti vo výpovediach svedka JUDr. K. P., kde najvyšší súd opätovne uvádza, že len samotný, ničím nepodložený nesúhlas s výpoveďou svedka zo strany obžalovaného nerobí takúto svedeckú výpoveď nevierohodnou. Rozhodnou okolnosťou je, že táto výpoveď bola vykonaná kontradiktórne, plne v súlade so zákonom, po riadnom poučení svedka a nezostala osamotená, bola verifikovaná ďalšími svedeckými výpoveďami, a listinnými dôkazmi. Rovnako k výpovediam svedkov K. H. a E. C. je potrebné uviesť, že hoci obžalovaný tieto považuje za nevierohodné, takéto svoje tvrdenia ničím nepodložil. Svedkovia zhodne potvrdili fiktívnosť obchodov, ktoré vykonávala firma obžalovaného N.. Obaja svedkovia spolu so svedkom S. D. potvrdili, že: „obžalovaný práve potreboval dokladmi preukázať banke obrat tovaru. Svedok E. C. uviedol, že „kontrolu tovaru (drevenných podláh) nikdy nevykonával, za to dostával peniaze od P. a H.. Ukrajinci vystavovali faktúry a platil im za skladové priestory.“ Túto výpoveď potvrdil aj svedok K. H., ktorý uviedol, že: „vystavoval fiktívne faktúry za dodanie tovaru - dubové podlahy spoločnosti E., ktorá následne vystavovala ďalšie fiktívne faktúry spol. N. R..1 s.r.o., ktorá podlahy vyvážala do Česka do spol. H. L. s.r.o. Následne si uplatňovali prostredníctvom daňových úradov nadmerné odpočty DPH. Svedok komunikoval s C. I. a nosil mu faktúry, ktoré vystavil pre maďarské spoločnosti. Potvrdil, že išlo o fiktívny tovar a fiktívne obchody s ním, ktoré končili v Česku vo firmách C. I.“

Teda nemôže obstať tvrdenie obžalovaného, že svedkovia nič nevypovedali k obchodom jeho firmy, práve naopak, svedkovia veľmi podrobne popísali fiktívne obchody realizované (aj) obvineným Q. N..

Súd prvého stupňa k obžalovanému Q. N. správne uviedol, že: „Dôkazy vyplývajúce z výpisu z obchodného registra k obchodnej spoločnosti N. R..X s. r. o., daňové priznanie na daň z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 03/2010, protokol o daňovej kontrole u daňového subjektu N. R..X s. r. o. za zdaňovacie obdobie 03/2010, platobný výmer ako i svedecké výpovede zamestnankýň daňového úradu JUDr. O. H. a D. N. potvrdzujú, že obžalovaný N. dňa 26. apríla 2010 na Daňovom úrade v Sobrance podal daňové priznanie za zdaňovacie obdobie mesiac marec 2010 za spoločnosť N. R..X s. r. o. Sobrance, v ktorom uplatnil nárok na vrátenie nadmerného odpočtu vo výške 398 400,10 Eur za dodanie tovaru označeného ako masívne dubové podlahy s oslobodením od dane podľa § 43 zákona č. 222/2004 Z. z. obchodným spoločnostiam I. I. s. r. o. N. X a H. L. s. r. o. N. - R. K.. Pritom ako osoba konajúca za kontrolovaný daňový subjekt nepostupoval v súlade s § 43 ods. 5 zákona č. 222/2004 Z. z., pretože nepreukázal splnenie podmienok na oslobodenie od dane z pridanej hodnoty, keďže i napriek výzve daňového úradu nepredložil k daňovej kontrole týmto zákonom predpísané doklady za účelom preukázania dodania tovaru vyššie označeným nadobúdateľom v inom členskom štáte (Českej republike). Následne za účelom získania finančných prostriedkov vo výške uplatneného nároku na odpočet, ktorý mu daňový úrad dlhodobo nevyplácal, prostredníctvom obžalovaného J. si zabezpečil fiktívne odpovede na žiadosti kontrolného daňového úradu, ktoré boli tomuto úradu odoslané dňa 19. januára 2011 a 4. februára 2011 obžalovaným D. tak ako je vyhodnotené v bode Ad 1/. Podstata obhajoby obžalovaného Q. N. spočíva v popieraní fiktívnosti dodávok tovaru, v tvrdení, že tovar reálne existoval, bol dodaný nadobúdateľom, korešpondoval s prepravnými a účtovnými dokladmi. Tak ako vyplýva z dôkazov analyzovaných v úvodnej časti odôvodnenia tohto rozsudku, v rámci medzinárodnej

výmeny informácií správca dane v Českej republike preveril, či došlo k realizácii predmetných obchodov a na žiadosti Daňového úradu Sobrance č. 714/320/9144/2010/Hír o overenie obchodnej transakcie so spoločnosťou H. L. s. r.o. a žiadosti č. 714/320/9143/2010/Hír o overenie obchodnej transakcie so spoločnosťou I. I. s. r. o. odpovedal: dňa 7. februára. 2011 tak, že daňový subjekt I. I. s. r. o. je nekontaktný a z uvedeného dôvodu nebolo možné overiť žiadané informácie o množstve dodaného tovaru; dňa 9. mája 2011 tak, že daňový subjekt H. L. s. r. o. nepredložil zmluvu, ktorou by preukázal dodanie tovaru zakúpeného od spoločnosti N. R.. X s. r. o. spoločnosti K. Z. T. Kft. v Maďarsku, a preto správca dane naďalej pokračoval v šetrení. Uvedené skutočnosti potvrdzujú listinné dôkazy na formulároch SCAC 2004 (č. l. 4081-4090, 4095-4097 zv. 11) a (č. l. 877-879, zv. 3, 4099-4102 zv. 11), i výpovede svedkov PhDr. Š., JUDr. H. Následným preverovaním príslušným daňovým úradom bolo zistené, že spoločnosť K. Z. T. Kft. má zrušené DIČ, na adrese registrovanej ako sídlo spoločnosti sa nachádza opustená budova. Záznamy o výpovediach osôb konajúcich za túto spoločnosť, ktoré boli získané v rámci medzinárodnej právnej pomoci s Maďarskou republikou (N. R. a U. Z.) sú dôkazom o tom, že sa jednalo o účelovo vytvorenú spoločnosť, v ktorej boli doklady a podpisy uvedených osôb zneužívané neobohým W. A. na účely predstierania realizácie obchodnej činnosti tejto spoločnosti s komoditou dubové podlahy. Predmetné listinné dôkazy potvrdzujúce uvedené skutočnosti sú dokumentované (č. l. 3937-3943 zv.10).“

Najvyšší súd vzhľadom k súdom prvého stupňa uvedeným argumentom skonštatoval, že súdom vykonanými dôkazmi došlo plne k vyvráteniu obrany obžalovaného.

Obvinený má za to, že súd nevykonával dôkaz výsluchu svedka K. prostredníctvom videokonferencie. K tomuto dôkazu však súd podrobne svoje dôvody vysvetlil v rozsudku, kde uviedol, že: „Obžalovaný Q. N. trval na osobnom výsluchu svedka T. K.. Uznesením vyhláseným na hlavnom pojednávaní dňa 24. 02. 2023 súd rozhodol, že dôkaz osobným výsluchom tohto svedka nemožno vykonať z dôvodu jeho nepriaznivého zdravotného stavu. Podkladom pre toto rozhodnutie boli lekárske správy potvrdzujúce, že svedok ochorel chorobou, ktorá na dlhší čas znemožňuje jeho výsluch a jeho zdravotný stav neumožňuje vykonať dôkaz jeho osobným výsluchom ani formou videokonferencie z okresného súdu v mieste trvalého bydliska svedka. Postupom podľa § 263 ods. 3 písm. a) Tr. por. bola na hlavnom pojednávaní prečítaná zápisnica o výsluchu svedka T. K. zo dňa 06. 10. 2014 (č. l. 1085-1087 zv. 3).“

Podľa § 263 a ods. 1 - 3 Trestného poriadku: Namiesto výsluchu svedka na hlavnom pojednávaní možno čítať zápisnicu o jeho výpovedi alebo jej podstatnú časť, ak s tým súhlasí prokurátor a obžalovaný a súd nepovažuje osobný výsluch za potrebný. Súhlas obžalovaného nie je potrebný, ak sa výslovne vyjadril, že sa na hlavnom pojednávaní nezúčastní, alebo výslovne požiadal, aby sa hlavné pojednávanie konalo v jeho neprítomnosti, alebo ak sa na hlavné pojednávanie napriek riadnemu predvolaniu bez ospravedlnenia nedostavil, alebo sa bez vážneho dôvodu vzdialil z pojednávacej siene, alebo ak prokurátor navrhol v obžalobe čítať výpoveď svedka a obžalovaný po doručení výzvy podľa § 240 ods. 3 takého svedka nenavrhol vypočuť osobne. V uvedených prípadoch stačí súhlas prokurátora. O tejto skutočnosti musí byť obžalovaný v predvolaní poučený.

Zápisnica o výpovedi spoluobžalovaného alebo svedka sa môže prečítať aj vtedy, ak bol výsluch vykonaný spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam tohto zákona a

- a) taká osoba zomrela alebo sa stala nezvestnou, pre dlhodobý pobyt v cudzine alebo na neznámom mieste nedosiahnuteľnou, alebo ochorela na chorobu, ktorá natrvalo alebo na dlhší čas znemožňuje jej výsluch alebo ak sa taká osoba ani na opätovné predvolanie súdu k výsluchu bez dôvodného ospravedlnenia nedostaví a jej predvedenie bolo neúspešné; ak ide o výpoveď svedka, u ktorého bol v čase jeho výpovede v prípravnom konaní, ktorá sa má prečítať, dôvodný predpoklad, že na hlavnom pojednávaní ho nebude možné vypočuť, možno jeho výpoveď prečítať len vtedy, ak bol o úkone riadne upovedomený obvinený, a ak má obhajcu, jeho obhajca,
- b) išlo o neodkladný úkon alebo neopakovateľný úkon, alebo
- c) taká osoba na hlavnom pojednávaní bez oprávnenia odoprela vypovedať.

Vzhľadom k citovaným ustanoveniam Trestného poriadku bol postup súdu prvého stupňa pri čítaní

výpovede svedka T. K. správny a v súlade so zákonom, keďže súd prvého stupňa disponoval lekárskymi správami ohľadom nepriaznivého zdravotného stavu svedka, z ktorých vyplývala nemožnosť jeho výsluchu na dlhší čas, preto odvolací súd ani tejto námietke obvineného nemohol prisvedčiť.

Ohľadom odvolacej námietky obvineného k nevykonaniu výsluchu svedka C. I. je potrebné uviesť, že zo zápisnice z hlavného pojednávania konaného dňa 2. februára 2023 vyplynulo, že obžalovaný Q. N. zobral späť návrh na výsluch tohto svedka. Uvedené zobral súd prvého stupňa na vedomie uznesením, preto ani námietka obvineného, že rýchlosť konania nemôže byť na ujmu kvalite zisteného skutkového stavu neobstoí, ak od návrhu na vykonanie dôkazu (výsluchom tohto svedka) sám obvinený ustúpil.

Ku vzťahu daňového a trestného konania namietanému obžalovaným považuje najvyšší súd za potrebné uviesť, že: Trestný poriadok [§ 9 ods. 1 písm. e)] v zásade nevylučuje pre ten istý skutok voči totožnému obvinenému viesť administratívne konanie (daňové konanie) a trestné konanie a v oboch týchto konaniach uložiť sankciu. Takýto postup je výslovne vylúčený len voči právnickým osobám. Judikátnu líniu Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá pripúšťa viesť daňové a trestné konanie pre ten istý skutok voči totožnému obvinenému, je potrebné chápať ako možnosť štátu, nie povinnosť, teda ako výnimku z garancie práva nebyť dvakrát postihovaný za ten istý skutok v konaní, ktoré má trestný charakter. Uvedené skutočnosti je tiež potrebné vykladať v kontexte čl. 154c Ústavy SR Slovenskej republiky, ktorý sa vzťahuje na Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd. To znamená, že Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd má prednosť pred vnútroštátnym právom, ak zabezpečuje väčší rozsah základných práv a slobôd.

Z hľadiska vzťahu daňového konania a trestného konania v otázke dokazovania, závery daňového konania sa nepreberajú do trestného konania automaticky, bez možnosti revízie vo svetle iných dôkazov. Rozhodnutie správcu dane o daňovej povinnosti nie je pre orgány činné v trestnom konaní a súd záväzný. Dôkazy získané v daňovom konaní a rozhodnutie správneho orgánu v daňovom konaní sú len jedným z podkladov na rozhodnutie v trestnom konaní. Tieto dôkazy berú orgány činné v trestnom konaní rovnako ako iné dôkazy a tieto skutočnosti (rovnako ako iné dôkazy) podliehajú voľnému hodnoteniu dôkazov.

Jednou zo základných zásad trestného konania je zásada voľného hodnotenia dôkazov ustanovená vo vyššie citovanom § 2 ods. 12 Trestného poriadku, podľa ktorej má súd hodnotiť dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstarala strana alebo súd. Táto základná zásada trestného konania musí byť realizovaná v obsahu vyhotovenia konkrétneho meritorneho rozhodnutia, z ktorého musí byť zrozumiteľne a preskúmateľne zistiteľné akým spôsobom súd vyhodnotil v trestnom konaní získané a vykonané dôkazy, a ako dospel k svojmu rozhodnutiu, pričom má svoj zákonný odraz vo formálnych požiadavkách kladených na vyhotovenie rozsudku, a síce podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku musí súd uviesť:

- ktoré skutočnosti vzal za dokázané,
- o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera,
- akými úvahami sa spracovával pri hodnotení vykonaných dôkazov,
- ako sa súd vyrovnal s obhajobou,
- prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov,
- akými právnymi úvahami sa spracovával, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu, pričom ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

K námietke obžalovaného, že súd prvého stupňa sa v rozsudku nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie odvolací súd uvádza nasledovné. Z ustálenej súdnej praxe vyplýva požiadavka, aby každé rozhodnutie bolo dostatočne a presvedčivo odôvodnené, keďže rozhodnutie by malo byť zákonné a spravodlivé (z pohľadu výroku) a presvedčivé (z pohľadu odôvodnenia). Odôvodnenie rozhodnutia má presvedčiť o opodstatnenosti výrokov rozhodnutia z hľadiska vecnej správnosti, zákonnosti a spravodlivosti. Riadne odôvodnenie rozhodnutia má vplyv nielen na možnosť

uvádzať návrhy a argumenty procesnými stranami s tým, aby bolo k nim zaujaté stanovisko v odôvodnení rozhodnutia, ale aj na možnosť účinne napadnúť rozhodnutie opravným prostriedkom jednak na zabránenie tomu, aby bolo rozhodnutie arbitrárne, resp. naopak, aby bolo rozhodnutie preskúmateľné. V tejto súvislosti netreba opomenúť tú skutočnosť, že súčasťou práva na spravodlivý proces je právo obžalovaného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

Prvostupňovým súdom vypracované rozhodnutie vo veci obsahuje 63 strán, z ktorých odôvodnenie spočívajúce v právnom posúdení vykonaných dôkazov sa nachádza na strane 42 - 59. V tejto časti súd podrobne hodnotí skutkový a právny stav ohľadom obvineného Q. N. (str. 49 - 50, 52 - 56), s tým, že vymenúva dôkazy z trestnej činnosti ho usvedčujúce, hodnotí ich právne, najmä rozoberá kvalifikačné znaky trestných činov kladených mu za vinu, vrátane podrobného rozboru obrany obvineného, ako aj argumentov, ktoré ju vyvracajú. Na základe uvedených skutočností rozhodnutie prvostupňového súdu ohľadom viny a trestu (aj) u obžalovaného Q. N. plne zodpovedalo všetkým vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na obsah meritórneho rozhodnutia vo veci, a právo obvineného na spravodlivý proces spočívajúce v riadnom odôvodnení súdneho rozhodnutia ani týmto nebolo porušené. Preto odvolaniu obžalovaného ani v tejto časti najvyšší súd nevyhovел.

K výrokom o treste :

Trest je opatrením štátneho donútenia, ktoré v mene štátu na základe a v medziach zákona ukladajú v predpísanom konaní na to povolané súdy páchatel'ovi za spáchaný trestný čin. Trest ako právny následok trestného činu môže priamo postihnúť len páchatel'a trestného činu (zásada personalit'y trestu) tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu (§ 34 ods. 3 Trestného zákona). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona.

Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatel'mi. Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného na to, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potencionálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom doplňajú a podmieňujú. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona „pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, na jeho správanie po spáchaní trestného činu, najmä na jeho úsilie o náhradu škody a odstránenie škodlivého následku trestného činu a na úsilie páchatel'a o dosiahnutie urovnania s poškodeným, ako aj na dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu. Súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne aj na to, že páchatel' trestného činu získal alebo sa snažil získať trestným činom majetkový prospech; ak tomu nebránia majetkové alebo osobné pomery páchatel'a alebo to nebude na ujmu náhrady škody alebo odstránenia škodlivého následku trestného činu, uloží mu s prihliadnutím na výšku tohto majetkového prospechu niektorý trest, ktorým ho postihne na majetku, a to buď ako samostatný trest alebo popri inom treste, pričom zväží najmä uloženie peňažného trestu. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery za trestné činy podľa § 213 , § 233 , § 237 , § 254 , § 261 , § 262 , § 266 , § 276 ods. 4 , § 277 ods. 4 , § 277a ods. 3 , § 326 , § 330 a 334 , ktorých spáchaním dochádza k poškodzovaniu finančných záujmov Európskej únie súd prihliada aj na to, aby trest zabezpečil ochranu finančných záujmov Európskej únie. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne aj na práva a právom chránené záujmy osôb poškodených trestným činom, ako aj osôb, ktoré boli dotknuté škodlivým následkom trestného činu. “

Podľa § 34 ods. 5 Trestného zákona „pri určovaní druhu trestu a najmä jeho výmery súd prihliadne

- a) u spolupáchateľov aj na to, akou mierou konanie každého z nich prispelo k spáchaniu trestného činu,
- b) u organizátora, objednávateľa, návodcu a pomocníka aj na význam a povahu ich účasti na spáchanom trestnom čine,
- c) pri príprave na zločin a pri pokuse trestného činu aj na to, do akej miery sa konanie páchatel'a priblížilo k dokonaniu trestného činu, ako aj na okolnosti a na dôvody, pre ktoré k dokonaniu trestného činu nedošlo.“

Osobu páchatel'a treba hodnotiť vo všetkých súvislostiach, pričom nemožno obísť ani možnosť jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t. j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Z hľadiska posúdenia možnosti nápravy páchatel'a má veľký význam celkový spôsob jeho života a jeho správanie pred spáchaním trestného činu a jeho postoj k spáchanému trestnému činu (Rt 23/1967). Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uložením trestu poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti. Pri ukladaní trestov treba zároveň vychádzať zo spojenia a vzájomnej vyváženosti dvoch princípov, a to z princípu zákonnosti trestu a z princípu individualizácie trestu. Trest musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionality trestu), úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatel'a a možnosti jeho nápravy.

Na základe odvolaní obžalovaných odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť uložených trestov, a dospel k názoru, že odvolacie dôvody obžalovaných ani v tejto časti ich odvolaní nie sú dôvodné.

Súd prvého stupňa pri výmere trestov postupoval v súlade so zákonom, predovšetkým dôsledne zvažil všetky kritéria významné pre voľbu druhu a výmery trestu. Správne konštatoval, že na strane obžalovaných boli zistené prevažujúce poľahčujúce okolnosti, zohľadnil predovšetkým neprímerane trvajúcu dĺžku konania, aj kritériá uvedené v ustanovení § 34 ods. 5 Trestného zákona, kedy súd má posúdiť aj mieru akou konanie konkrétneho obžalovaného prispelo k spáchaniu trestného činu, resp. že k dokonaniu trestného činu nedošlo. Obžalovaní doposiaľ neboli súdne trestaní, ide o ich prvý stret so zákonom.

V prípade obžalovaných odvolací súd dospel k rovnakému záveru ako súd prvého stupňa, že aj trest nespojený s obmedzením ich osobnej slobody s probačným dohľadom so skúšobnou dobou a posilnený peňažným trestom bude pre obžalovaných dostatočnou výstrahou, aby sa v budúcnosti akejkoľvek protiprávnej činnosti vyvarovali, pretože v opačnom prípade by trest museli vykonať.

Výrok o uloženom peňažnom treste spolu s náhradným trestom taktiež zodpovedá zákonu, vzhľadom na skutočnosť, že obžalovaní sa úmyselnou trestnou činnosťou snažili získať majetkový prospech a trest im uložený odvolací súd preto považuje za primeraný.

Hoci sa obžalovaný Ing. C. D. domáha zmiernenia trestu uloženého mu súdom prvého stupňa bez peňažného trestu, je zrejmé, že svojmu povolaniu sa spreneveril nielen tým, že naplnil znaky trestného činu, ale ako to vyplýva z odôvodnenia uvedeného vyššie, ale tento zodpovedá majetkovému prospechu, ktorý by v prípade dokonania trestnej činnosti obžalovaných bol získaný. Preto odvoláciu námietku Ing. C. D. ohľadom prístnosti uloženého trestu najvyšší súd rovnako nepovažoval za dôvodnú.

Prvostupňovým súdom uložené tresty odňatia slobody s poukazom na všetky uvedené skutočnosti zodpovedajú osobám obžalovaným, ich predchádzajúcemu životu, okolnostiam skutku, ktorého sa obžalovaní dopustili, ale aj zásadám generálnej a individuálnej prevencie. Zároveň sú takéto tresty vymierané v súlade so všetkými kritériami na ukladanie trestov uvedenými v ustanovení § 34 ods. 4, ods. 5 Trestného zákona a potrebné na nápravu a prevýchovu obžalovaných.

Odvolací súd po podrobnom preskúmaní veci dospel k jednoznačnému záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je zákonný a správny vo všetkých jeho výrokoch. Podané odvolania obžalovaných považoval preto za nedôvodné, a ako také ich postupom podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.